

Luchtfoto van Vietnam... driemaal meer huizen dan tijdens wereldoorlog II.

"VREDE" Studie- en informatiecentrum
voor vredes- en ontwikkelingsproblematiek
v.z.w.
maandblad 10 nrs. per jaar

REDACTIE-BEHEER

PUBLICITEIT :

136 Bagattenstraat 9000 Gent

Prk. : 95.60.15 - Vrede v.z.w. - 9000 Gent

tel. 09/23.82.52

LEESGELD :

200 fr. per jaar - 20 fr. per nummer

Steunabonnement : 500 fr.

Verantwoordelijke uitgever :

M. Vanderborght

Echel 6

9401 Pollare

REDACTIE :

Theo Bailleul, Paula Burghraeve,
Nadine Crappé, Eric De Bleeckere,
Chantal De Smet, Sonja Eggerickx,
Jean-Pierre Everaerts, Luc Kongs,
Griet Maréchal, Michel Tanret,
Kathleen Steel, Luk Vermeire, Jan
Verwest, Bob Wolstijn, Wilfried De
Vlieghe, H. De Sutter.

LAY-OUT

Elie Elia en

Luk Vermeire

REDACTIESECRETARIS

Jo De Schuyter

HOOFDREDACTEUR

André De Smet

VASTE MEDEWERKERS

Frans De Winter, Ward Ruyslinck,
Staf Schmidt, Jan Van Calsteren,
Jos Wolles, Janine De Rop

Centrum voor UNO-recht
(V.U.B. - Brussel)

Centrum voor Latijns-Amerika
(Roermond)

ABONNEMENTENDIENST

Lotty Verwest - Carlos Van Vooren

"Vrede" Wil de spreekbuis zijn van al
diegene die - door degelijke informatie
of voorstellen - een bijdrage willen bren-
gen tot de internationale ontspanning.

De redactie doet dan ook beroep op
de medewerking van al diegene die
hiertoe kunnen bijdragen.

De ondertekende artikels beantwoor-
den dan ook niet noodzakelijkerwijze
aan het standpunt van de redactie.

DRUKKERIJ

Gakko - Gent.

IN MEMORIAM.

In de loop van de maand november overleed dhr. Marc
Drumaux, volksvertegenwoordiger van de Borinage en voor-
zitter van de Kommunistische Partij van België.

Dhr Drumaux die slechts vijftig jaar was, publiceerde vorig
jaar in VREDE een interessante bijdrage over het probleem
van de Europese Veiligheid en Samenwerking, waarin o.m.
vervat een voorstel voor een buitenlandse politiek van aktie-
ve neutraliteit.

Dhr. Drumaux die in het parlement met belangstelling de pro-
blemen van de internationale politiek volgde deed zich opmer-
ken door enkele interpellaties inzake de houding van onze re-
gering tenoverstaan van de gebeurtenissen in Indo-China en
de problemen in Europa.

**Wij verwachten U op onze nationale ontmoetings-
dag te HARELBEKE**

op zondag 17 december.

Uit verschillende gewesten ontvingen we reeds
nieuws wat de deelname betreft aan deze konfe-
rentie. Aalst komt minimum met acht vrienden;
Oostende met 16; Tielt met vier; Gent met mini-
mum twintig enz. enz.

Het wordt dus zeker een interessante dag waarop
ook uw aanwezigheid onontbeerlijk is. Deze stu-
diedag heeft plaats in de gemeenteschool STACE-
GEM - G. De Prezstraat - Harelbeke.

Alle inlichtingen desbetreffende verschenen in Vre-
de-telex.

Vrienden die zich willen inschrijven voor het mid-
dagmaal (100 fr. koude schotel met drank) dienen
dit te doen voor 14 december op Prk. 95.60.15 van
Vrede vzw. - Gent.

UIT DE INHOUD

- Voorpagina	
- Edito - A. De Smet	3.
- Van week tot week - E. De Bleeckere	4.
- Op de uitkijk - Janine De Rop	5.
- Indochina - Jo De Schuyter	6.
- Chili - J. Verhelst	10.
- Centrum voor Uno-Recht - Y. Van De Steen	11.
- Dokument : Verkiezingen U.S.A. - P. Burghraeve	13.
- Midden-Oosten : Jemen - M. Tanret	16.
- Oproep van Kunstenaars	20.
- Voor luigalgezers - Elie Elia	21.
- Derde wereld : Oeganda - W. De Vlieghe	22.
⌘ In het kort	24.
- Werkten verder mee aan dit nummer : Morgan Rudy	

Kort geleden vroeg een lezer uit Nederland of we ons eigenlijk niet te kritisch opstelden tenoverstaan van de Buitenlandse politiek van onze regering. Dit heeft ons gestuwd ernstig na te denken over wat men, met uitzondering van de talrijke verklaringen, "de positieve daden" zouden kunnen noemen. We moeten onze lezer ontgoochelen. Ze zijn miniem. De voorbije dagen hebben ons opnieuw voor een reeks problemen geplaatst waarbij wij ons moeten afvragen wat onze minister van buitenlandse zaken en de regering eigenlijk bezielt. Wensen zij nu altijd het hekken aan de oude stijl te hangen? Kunnen onze politici dan nooit vooraan staan bij het nemen van initiatieven die de ontspanning kunnen bevorderen?

Laat ons nu eventjes stilstaan bij de enkele feiten die ons tijdens de laatste weken bijzonder opgevallen zijn.

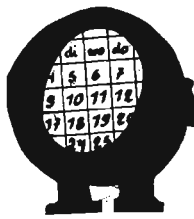
1. De Koning bracht, in gezelschap van de Minister van Buitenlandse Zaken een bezoek aan Ethiopië, en zijn Keizer H.Selassie. Als bij toeval is dit opnieuw een der meest achterlijke landen in de wereld. We bedoelen hier een regime waar ieder vorm van democratie zoek is en het feodalisme hoogtij viert. Onder de landen van de derde wereld is dit dus opnieuw "eentje" die er werd uitgekozen waarin gemeenschapsgelden zullen gependteert worden. Zonder de minste garantie dat deze aan de reaktionaire economische structuren iets zullen veranderen, en met de kwasi zekerheid dat een deel hiervan zeker de rijke nationale bourgeoisie zal tengoede komen.
2. Toen Eerste Minister Eyskens de uitslag van de Presidentsverkiezingen vernam was hij er als de kippen bij om Nixon zijn gelukwensen over te maken. De Premier schijnt echter het adres van de Amerikaanse President niet te kennen wanneer het er hem omgaat bij hem tussen te komen om de bombardementen in Vietnam stop te zetten en hem te vragen zijn belofte te houden en de akkoorden te ondertekenen.
3. Bij de stemming van een resolutie in de O.V.N. waarbij de bevrijdingsbewegingen van de huidige Portugese koloniën worden erkend als de authentieke vertegenwoordigers van de bevolking aldaar achtte de Belgische Regering het nodig zich te onthouden. In de commissie gaf dit een verhouding van 103 voor, 5 tegen en 11 onthoudingen. In de Algemene vergadering 98 stemmen voor, 6 tegen en 8 onthoudingen. Sindsdien werd wel een verklaring afgelegd waarin Portugal gevraagd werd zelfstandigheid te verlenen aan Angola, Mozambique en Guinea-Bissau. Over de bevrijdingsbewegingen echter geen woord. Wellicht was het losgekomen protest over de houding van België niet vreemd aan deze schuchtere koerswijziging.
4. Het was België dat, ondanks zij de kernstopakkoorden ondertekende, zich geroepen achtte in de vergadering van de O.V.N. een amendement in te dienen waardoor het Frankrijk zou toegelaten worden in 1973 proefnemingen uit te voeren met A en H. bommen. Dat dergelijke proefnemingen, als gevolg van de radio-actieve neerslag, zeer nadelig zijn voor de bevolking schijnt dus voor de Belgische vertegenwoordigers van het minste belang. Dat intussen het amendement ingetrokken werd zal zeker wel het gevolg zijn van de losgekomen protesten. In ieder geval hebben we hier weer een bewijs van gebrek aan doorzicht.
5. Eind november werd in ons land President Soeharto van Indonesië met veel omhaal plechtig ontvangen. De Generaal legde zelf bloemen neer aan het graf van de onbekende soldaat (!) Dat Soeharto aan de macht kwam na een half miljoen mensen te hebben uitgemoord, dat vandaag nog meer dan honderd duizend mensen zonder proces in gevangnissen en concentratiekampen zuchten is voor de Belgische regering geen bezwaar. België zal, zoals dit gebeurd sinds Soeharto aan de macht is, nog enkele honderden miljoenen spenderen aan "zozegde" ontwikkelingshulp, om het huidige dictatoriaal regime van Indonesië overheind te houden. Als bijkomend detail is het goed te weten dat sinds Soekarno omvergegooid werd de internationale monopolies - waaronder ook Petrofina e.a. Belgische trust, opnieuw de kans gekregen hebben in Indonesië met volle macht te investeren.

Dit zijn op enkele dagen tijd, slechts enkele van de meest frappante feiten die aantonen dat door de regering op buitenlands vlak steeds dezelfde oude koude oorlogpolitiek wordt verder gezet. En wat gebeurd er dan nog niet aan zaken die we niet te weten komen.

Het is niet overdreven te schrijven dat door de regering de top geschoten wordt voor wat het immobilisme in de buitenlandse politiek betreft. Dat wij, sinds de bevrijding, dus op acht en twintig jaar tijd, praktisch slechts twee ministers van Buitenlandse Zaken gehad hebben (Minister Larock was het slechts tijdens een korte periode) is zeker veelzeggend. Buitenlandse Zaken blijft dus het privaat jachtterrein voor de vertegenwoordigers van de groot-financie. Het volstaat de werkzaamheden van het parlement te volgen, de geringe tussenkomsten en belangstelling te noteren vanwege de parlementairen, om te begrijpen dat deze zich meestal bij de bestaande toestand hebben neergelegd. Ook de politieke formaties, die nochtans regeringsverantwoordelijkheid dragen, bepalen zelden in hun Kongressen een standpunt inzake de problemen van buitenlandse politiek. En wanneer dit wel gebeurd, en dit weten we uit ervaring, worden deze besluiten nooit geëerbiedigd.

De Belgische buitenlandse politiek wordt dus, in zoverre deze bestaat, "en petit comité" uitgewerkt. Als bevestiging hiervan mogen we misschien de anecdoten citeren die Staats-Minister Rolin enkele jaren terug, op een colloquium over het vijf en twintigste verjaardag van de O.V.N. vertelde: "Toen ik te New York aan de werkzaamheden van een commissie deelnam, zegde dhr Rolin, wenste ik als afgevaardigde een concreet voorstel in te dienen. Ik vroeg hierover de mening van de Belgische afgevaardigde die er mijn aandacht op vestigde dat hiervoor de toelating van de administratie te Brussel vereist was. Na over en weer gebeld te hebben kreeg ik als opdracht contact op te nemen met de afgevaardigden van de Verenigde Staten, Groot Brittanië en Frankrijk om dan, zo zij er geen bezwaar in zagen, mocht ik mijn voorstel indienen..."

Wellicht volstaat dit als bevestiging van de kritiek, de feiten waarop we hierboven uw aandacht vestigden.

Van week tot week

30.10 - 5.11.72

- In Chili wordt de regering Allende (Na kollektief ontslag) aangepast aan de nieuwe politieke situatie door de opname van drie militairen en twee vakbondsleiders. De Volksfrontregering slaagt erin met de steun van het volk het rechtse, zowel binnen als buitenlandse offensief de pas af te snijden. Aan de nu een maand durende staking van de vrachtwagen- en andere eigenaars wordt een einde gesteld.

- De verkiezingen in Kanada geven een grote vooruitgang voor de Conservatieve Partij en een achteruitgang van de regerende Liberale Partij van premier Trudeau.

- De weigering van de Nixon-administratie het aanvankelijk door haar goedgekeurde Vietnam-vredesplan te ondertekenen en haar eis voor nieuwe onderhandelingen over "niet vervulde voorwaarden" gaan gepaard met voortgezette bombardementen en opgedreven wapenleveringen aan het Van Thieu-regiem in Saigon.

- In het vooruitzicht van de toekomstige toelating van de twee Duitse staten tot de UNO komen de ambassadeurs van de grote vier te Berlijn tot overeenstemming over een verklaring welke de rechten en plichten bevestigt van de vroegere geallieerde overwinnaars over gans Duitsland.

- In Turkije beslist de Republikeinse Volkspartij haar minister uit de regering Ferik Melen terug te trekken om te protesteren tegen het repressief en anti-demokratisch optreden van de Turkse regering. Ten gevolge deze beslissing verlaten Ismet Inonu en 25 parlementairen behorende tot de rechtervleugel de partij.

6.11 - 11.11.72

- De Britse conservatieve regering kondigt, na de mislukking van de onderhandelingen met patroons en vakbonden, een loon, prijzen en dividendenstop af voor 3 maanden om de op hol geslagen inflatie in te dijken.

- Hervervorming van Nixon tot president met 61 t.h. van de uitgebrachte stemmen. De democraten behouden echter de meerderheid in de beide kamers van het Kongres. De onthouding belooft 45 t.h. van de ingeschreven kiezers.

- Te Bonn wordt door de staatssecretarissen Kohl voor de DDR en Bahr voor de BRD, na 2 jaar onderhandeling, het basisverdrag ondertekend ter normalisering van de betrekkingen tussen beide landen. Na bekrachtiging van het verdrag (na de verkiezingen in de BRD) zullen Bonn en Oost-Berlijn permanente vertegenwoordigers uitwisselen.

- Pakistan besluit zich terug te trekken uit de Zuid-Oost Aziatische Verdragsorganisatie (Zo AVO).

- De bevrijdingsbeweging voor Guinea-Bissao en de Kaap-Verdische archipel (PA IGC) maakt bij monde van Amilcar Cabral haar voor-nemen bekend een regering en een nationale volksvergadering op te richten voor het bijna volledig van de Portugese koloniaties bevrijde Guinea-Bissao.

12.11 - 18.11.72

- Een algemene staking van 24 uur gesteund door de linkse partijen verlamt Libanon als portest tegen het neerschieten door de politie van stakende arbeiders te Beyrouth waarbij 2 doden en 15 gewonden vielen.

- De Algemene UNO-vergadering neemt een resolutie aan waarin de bevrijdingsbewegingen van Angola, Guinea - Bissao en Mozambique aangeduid worden als de waarachtige vertegenwoordigers van de bevolkingen van deze gebieden.

- Het kongres van de Poolse vakbonden beslist de autonomie van de basisorganisaties te vergroten en het arbeiderszelfbeheer verder te ontwikkelen.

- Ere-diktator, generaal Peron keert na 17 jaar ballingschap en langdurige onderhandelingen met de Argentijnse militaire junter uit Madrid terug in zijn land.

- De West-Duitse bevolking spreekt zich bij de wetgevende verkiezingen uit, voor de voortzetting van de realistische buitenlandse ontspanningspolitiek van kanselier Brandt. De socialistisch-liberale coalitie (SPD - FDP) beschikt nu over een meerderheid van 48 zetels in de Bundestag.

16.10 - 22.10.72

- In Z.-Korea kondigt president Park Chung Hee de krijgswet af en verbiedt elke politieke activiteit. Hierdoor wordt zijn rechtse diktatuur bestendigd en nog strakker aangehaald met het oog op de aan-gang zijnde onderhandelingen tussen Noord- en Z.-Korea, en de zich wijzigende krachtsverhoudingen in Azië.

- Te Vientiane beginnen vredesbesprekingen tussen vertegenwoordigers van de Pathet - Lao en de Laotische regering.

- De 21 leiders van de Turkse Arbeiderspartij (begin 1971 opgeheven) worden door het militair gerechtshof van Ankara tot zware gevangenisstraffen veroordeeld.

- Ondertekening te Washington van een Amerikaans-Sovjetisch Handelsakkoord dat een vertienvoudiging (2 miljard dollar) voorziet van de handel tussen de twee landen

- Het bezoek van de Egyptische premier Sedki aan Moskou bezegelt de normalisatie van de Egyptisch-Russische betrekkingen als tactische uitweg aan het slop waartoe de politiek van de Egyptische rechterzijde geleid had. De Sovjet-leiders Podgorny, Breznev en Kossygin zullen een bezoek brengen aan Egypte.

- De EEG-topkonferentie te Parijs legt na moeizame onderhandelingen de etappes vast om te komen tot een "Europese Unie" in 1980. Wat deze inhoudt is niet duidelijk. Over rechtstreekse verkiezingen van het Europese parlement wordt vooralsnog geen akkoord bereikt.

23.10 - 29.10.72

- Na het bezoek van Kissinger aan Moskou in september, waarbij het houden van een Europese Veiligheidskonferentie gekoppeld werd aan besprekingen over wederzijdse vermindering van de strijdkrachten (MBFR) in Europa, aanvaardt de NAVO-raad op 22 november te Helsinki voorbereidende besprekingen tot de Europese Veiligheidskonferentie aan te vatten.

- Kissinger beëindigt zijn besprekingen met het Thieu-regiem te Saigon omtrent een te Parijs bereikt vredesakkoord. President Thieu blijft zich echter verzetten tegen elke vorm van koalitieregering. In verband met een eventuele vrede in Vietnam verklaart prins Sihanouk dat de strijd in Kambodja zal blijven doorgaan. De 26e maakt de regering van N.-Vietnam een einde aan de verwarring en de manipulatie van de VS rond de vredesgeruchten met de bekendmaking van het bestaande vredesakkoord dat op 31 oktober zou moeten ondertekend worden door de VS.

- Als gevolg van de toenadering tussen Egypte en de Sovjet-Unie neemt generaal Sadek opperbevelhebber van het Egyptisch leger en minister van oorlog ontslag en wordt opgevolgd door generaal Ismaël. Sadek speelde een belangrijke rol bij de zwenking naar rechts van het regiem in mei '71.

- Onder druk van de Protestantse extremisten verschuift staatssecretaris Whitelaw de voor december geplande gemeentelijke verkiezingen in Ulster naar de volgende lente. Deze verkiezingen moesten de eerste zijn in N.-Ierland volgens het algemeen stemrecht en een billijker vertegenwoordiging verzekeren aan de katholieke minderheid.

- Ondertekening in de zetel van de Arabische Liga te Kaïro van een akkoord met het oog op een hereniging van Noord- en Zuid-Yemen binnen een tijdspanne van een jaar.

- Kaping van een vliegtuig van Lufthansa door twee Palestijnse kommando's. De West-Duitse regering geeft toe aan hun eis tot vrijlating van de drie overlevende Palestijnen van de aanslag van München, wat hevige protest uitlokt vanwege Tel-Aviv.

INCIVIEKEN...

Over de houdbaarheid van absolute geweldloosheid kan men van mening verschillen, evenals over de efficiency van de toepassing van geweld.

Wat eveneens uit elkaar loopt is hetgeen men op dit vlak pleegt te verstaan onder het woord "inciviek". Het verandert van inhoud naar gelang de politieke omstandigheden, maar ook volgens de kant van de barrikade waar men zich bevindt.

Het is een verschijnsel dat eigenlijk volkomen voor de hand ligt, maar wij behoren nu eenmaal tot het verveld soort lui, dat tracht door dit alles heen toch enkele konstanten te bewaren.

Konstanten die liggen op het vlak van strijd voor menselijke waardigheid, sociale rechtvaardigheid, geestelijke vrijheid en het wordt hoe langer hoe duidelijker dat dit precies begrepen zijn, die niet als criterium dienen bij het verlenen van de eretitel "goed staatsburger".

Sinds jaar en dag voelen wij ons in deze maatschappij eerder in de marge staan. Wij weten dat tal van onze opvattingen het establishment zo vreemd zijn dat dit ons nauwelijks of helemaal niet kan volgen en ons dikwijls nauwelijks nog duldt. We weten ook dat in "normale" omstandigheden veel tegenstellingen worden bedekt door een hypocriete mantel van schijn, laksheid, traditie of gewoon goede manieren.

Vandaar dat het toch dubbel schokt als men flagrante uitbarstingen van haat meemaakt, wortelend in en zo volkomen voorbijgestreefde mentaliteit van kortzichtige eigenwaan, dat men er slechts bitter bij kan worden.

Als dit bovendien gebeurt onder de vlag van een officiële functie, in naam van de gemeenschap, dan wordt wat misschien gewoonweg als belachelijk opzij gezet had kunnen worden eerder bedenkelijk, om niet te zeggen schandalig.

Tot uw lering - en naar we aannemen ook grote ergernis - vertalen we hieronder een brief die door de schepen van kultuur (jawel...) van de gemeente Oudergem (inderdaad, bij Brussel...) werd gestuurd aan de "goede Belgen" (wat dit mogen zijn kunnen wij u niet zeggen...). Let u vooral ook op de hoofding.

GEMEENTE OUDERGEM

Kabinet van de Schepen
van Kultuur en Algemeen
Onderhoud.

Aan mijn vrienden, de goede belgen.

Waarde vrienden Patriotten,

Ik werd uitgenodigd het woord te voeren tijdens een debat met een dienstweigeraar uit gewetensbezwaren, die verkoos de gevangenis in te gaan, liever dan zijn militaire dienst te verrichten.

Ik beschouw het als mijn officiersplicht deze inciviek te bestrijden met alle kracht en verontwaardiging die de waardigheid van ons Leger en de Eer van België hier vereisen.

Ik durf erop aandringen dat u alles in het werk zou stellen om op deze bijeenkomst aanwezig te zijn en om zoveel mogelijk tussen te komen in de discussie.

De bijeenkomst grijpt plaats in het Jeugdhuis te Oudergem voor een groep jongeren die weldra onder de wapens zullen worden geroepen.

Met broederlijke, belgische groeten,

Dokter Pierre Loy,
Reserve Luitenant-Kolonel
Plaatsvervangend Senator (P.L.P.)
Schepen te Oudergem

Kommentaar lijkt ons overbodig. Er was bij dit schrijven een tweede, praktisch identiek aan het eerste, behalve dat er nog iets meer over de Eer van het Belgisch Leger werd gezwaamd, en uitgaande van de Club van Reserve-Officieren van Brussel. Vanuit die hoek kan men nu eenmaal niets zinnigs verwachten. Het weze ons toegelaten ietwat bitter te worden over een land waar het mogelijk is dat een gezagsdrager er niet voor terugschrikt zich een negatief oordeel aan te meten en een veroordeling uit te spreken over een staatsburger die doodgewoon gebruik maakt van de hem door de wet toegelaten keuze. Terwijl bovendien al die gezwollen hoofdletters en het hol gezwaamd over Eer van Leger en Vaderland ons akelig bekend voorkomen, maar dan uit een hoek die de heren, als goede patriotten, toch niet zo gunstig moet zijn.

Maar misschien - met militairen weet men nooit - hebben de heren een slecht geheugen en een zeer dikke huid. De technieken bij de para's wijzen wel enigszins in die richting...

Janine De Rop

op de uitkijk

indochina

“Telkens als ze ons zagen, gingen ze op de loop als hazen, maar mijn mannen hielden het hoofd koel en we schoten hen dood terwijl ze liepen. En als alles stil was, naderden we in sprongen de huizen en we schoten naar binnen met automatisch vuur. We schoten tot we zeker waren dat alle rebellen dood waren en dan kwam het volgende huis aan de beurt.

Er waren helaas vrouwen en kinderen bij, maar dat was hun eigen schuld, ze hadden zich maar uit de voeten moeten maken, ik ga van het principe uit dat iedereen die zich in een stad bevindt, waar rebellen het roer in handen houden, rebellen zijn.” (Gangreen II, p. 367)

“Ik heb met m'n eigen ogen gezien dat negers, vooral jonge kinderen en vrouwen, kwamen aangelopen en met de armen zwaaiden om zich over te geven. Geen enkele was gewapend. Mannen van Bravo peloton begonnen lachend in die mensen te schieten tot er geen enkelē meer boegeerde.” (Gangreen II, p. 370)

Naast de plenaire zittingen van de Parijse vredeskonferentie vond een reeks geheime besprekingen plaats tussen vertegenwoordigers van de V.S. en vertegenwoordigers van Hanoi. Tot voor kort leidden deze besprekingen tot weinig resultaat maar algemeen werd aanvaard dat deze onderhandelingen aan beide zijden meer belang kregen toegewezen dan de openbare samenkomsten, (dit niettegenstaande de verklaringen van Hanoi en het N.B.F. (V.R.R.) omtrent de noodzaak de beide vergaderingen aan elkaar koppelen, wat minstens wijst op een gelijkwaardering van beide).

Op 26 oktober werd het vertrouwen gegrond. Op die dag publiceerde Hanoi een ontwerp-vredesakkoord dat bereikt was tussen Noord Viet Nam en de V.S.. Tevens werd er een procedure gepubliceerd die moest leiden tot de ondertekening van het overeengekomen akkoord. Dat gunstige resultaat is het gevolg van verschillende factoren. De Amerikaanse presidentsverkiezingen speelden een niet onbelangrijke rol. Algemeen wordt beweerd dat Hanoi en het NBF(VRR) het ogenblik van de presidentsverkiezingen beschouwden als het vruchtbaarste moment om toegevingen te doen. M.a.w. de toegevingen die ze eventueel zouden doen kregen in deze fase de grootste weerklank. Voor Nixon was de toestand gelijkaardig. Zijn bereidheid tot onderhandelen werd gestimuleerd door de directe winst van een verkiezingsoverwinning.

Naast deze elementen staat het feit van de geweldige opgang van de bevrijdingsstrijd in Indochina. De omsingeling van Saigon en de voor de Lon Nol dodelijke greep van de Cambodjaanse strijders waren van determinerende aard.

Het standpunt van Hanoi en het NBF(VRR) lag vervat in het Zeven punten programma van 1 juli '71, de specificering met 2 punten van 2 februari '72 en tenslotte de verklaring van 11 september '72. Het standpunt van de VS was vervat in de vredesvoorstellen van 26 januari '72.

Welke is de inhoud van het bereikte akkoord?

1. De V.S. eerbiedigen de onafhankelijkheid, soevereiniteit,

eenheid en territoriale onschendbaarheid van Vietnam, zoals erkend in de akkoorden van Genève.

2. Vier en twintig uur na de ondertekening van de overeenkomst zal in geheel Zuid-Vietnam een staakt-het-vuren in acht worden genomen. De V.S. zullen alle militaire activiteiten staken, de bombardementen en het leggen van mijnen in Noord Vietnam beëindigen. Binnen 60 dagen zullen alle troepen en militair personeel van de V.S., samen met deze van de buitenlandse bondgenoten van de V.S. en van de republiek Vietnam, volledig worden teruggetrokken. De twee Zuidvietnamese partijen zal niet worden toegestaan, troepen, militaire adviseurs en personeel, wapens, munitie en oorlogsmateriaal in Zuid-Vietnam binnen te brengen. Het zal de twee Zuidvietnamese partijen worden toegestaan periodiek wapens, munitie en oorlogsmaterieel, die zijn versleten of werden beschadigd na het staakt het vuren, te vervangen op basis van gelijke aantallen of gelijkwaardige kenmerken of eigenschappen. De V.S. zullen hun militaire bemoeienissen niet voortzetten en zich niet inmengen in de binnenlandse aangelegenheden van Zuid Vietnam.
3. Al het gevangengenomen of geïnterneerd personeel van de partijen zal worden vrijgelaten gelijktijdig met de terugtrekking van de Amerikaanse troepen.
4. De beginselen voor het uitoefenen van het recht op zelfbeschikking van het Zuidvietnamese volk luiden als volgt : het Zuidvietnamese volk zal zelf beslissen over de politieke toekomst van Zuidvietnam door werkelijk vrije en democratische algemene verkiezingen, onder internationaal toezicht.
De V.S. gaan geen verplichtingen aan jegens enige politieke stroming of enig persoon in Zuid Vietnam, en zullen niet trachten een pro-Amerikaans regime in Saigon op te leggen; nationale verzoening en harmonie zal worden bereikt; de democratische vrijheden van het volk zullen worden verzekerd; en er zal een bestuurlijke structuur onder de naam van een “Nationale raad voor nationale verzoening en harmonie” (“Conseil National de réconciliation et de concorde nationales”) worden gevormd, bestaande uit drie gelijke segmenten teneinde de uitvoering van de ondertekende overeenkomsten door de V.R.R. van Z.V. en de regering van de republiek Vietnam te bevorderen en om de algemene verkiezingen te organiseren. De twee Zuidvietnamese partijen zullen elkaar raadplegen over de vorming van raden op een lager niveau.
Het probleem van de Vietnamese strijdkrachten in Z.V. zal door de beide Zuidvietnamese partijen worden geregeld in een geest van nationale verzoening en harmonie, gelijkheid en wederzijds respect, zonder buitenlandse inmenging, overeenkomstig de na-oorlogse situatie. Beide Zuidvietnamese partijen zullen o.a. besprekingen voeren over stappen tot mutuele troepenvermindering en demobilisatie van de in aantal verminderde troepen. Beide Z.V. partijen zullen op zo kort mogelijke termijn een overeenkomst tekenen over binnenlandse problemen van Z.V., en zij zullen hun uiterste best doen om dit binnen drie maanden na het van kracht worden van het staakt-het-vuren te bereiken...
5. De hereniging van Vietnam zal stap voor stap met vreed-

zame middelen worden doorgevoerd.

6. Er zal een gemengde vierpartijen-kommissie (Hanoi, V.S., NBF en Thieu), worden gevormd en een gemengde militaire kommissie met de beide Z.V. partijen.

Er zal een internationale kommissie van controle en toezicht worden gevormd.

Een internationale garantie-konferentie over Vietnam zal binnen de dertig dagen na de ondertekening van deze overeenkomst worden bijeengeroepen.

7. De regering van de D.R.V., de V.R.R. v/de rep. Z.V., de regering van de V.S. en de regering van de republiek Vietnam zullen de fundamentele nationale rechten van de volkeren van Cambodja en Laos strikt respecteren, zoals die erkend zijn door de akkoorden van Genève van 1954 over Indo-China en de akkoorden van Genève van 1962 over Laos, d.w.z. de onafhankelijkheid, de soevereiniteit, eenheid en territoriale integriteit van deze twee landen. De voornoemde regeringen zullen de neutraliteit van Laos en Cambodja respecteren.

De regering van de DRV, de VRR van de rep. ZV, de regering van de VS en de regering van de republiek Vietnam spreken af ervan af te zien het gebied van Cambodja en het gebied van Laos te gebruiken voor inbreuken op de soevereiniteit en veelzijdigheid van andere landen. Buitenlandse mogendheden zullen een eind maken aan alle militaire activiteiten in Laos en Cambodja. Ze zullen al hun troepen, alle militaire adviseurs en militair personeel, wapenning, munitie en oorlogsmaterieel, uit deze twee landen terugtrekken, en zij zullen er van afzien ze opnieuw in deze landen terug te brengen. De binnenlandse zaken van Laos en Cambodja zullen geregeld worden door het volk van elk van beide landen, zonder inmenging van buitenaf. De problemen die bestaan tussen de drie Indochinese landen zullen geregeld worden door de Indochinese partijen, op basis van respect voor elkaars onafhankelijkheid, soevereiniteit, territoriale integriteit, en op basis van niet-inmenging in elkaars binnenlandse aangelegenheden.

8. Het beëindigen van de oorlog en het herstel van de vrede in Viet Nam zullen de voorwaarden scheppen voor het vestigen van een nieuwe, gelijke en wederzijds voordeel brengende relatie tussen de DRV en de VS. De VS zullen bijdragen tot het helen van de wonden van de oorlog en aan het na-oorlogse herstel in de DRV en in heel Indochina.

Opmerkingen :

De oplossing van het Vietnamees konflikt wordt niet door dit akkoord bereikt, maar in twee etappes. In de eerste plaats een voorwaardelijk terugtrekking van de VS (en hun geallieerden), in de tweede plaats een bespreking tussen de Zuid-Vietnamese partijen over de politieke toekomst en organisatie van hun land.

Het akkoord houdt geen onvoorwaardelijk staak het vuren vanwege de VS in (cfr. het staakt het vuren komt als eerste punt). Het is wel degelijk verbonden met politieke eisen, die zeer vaag zijn gehouden, (iets wat de VS "principiële verklaringen" heten). We sommen op : de aanwezigheid van de Thieu administratie en van Thieu zelf, de aanwezigheid van

een kommissie, het bestaan van een Internationale Controle kommissie en het herhaald eisen van garanties tegen 'kommunistische' overname, (wat in feite betekent garanties tegen de realisatie van het zelfbeschikkingsrecht van de Vietnameese bevolking), zijn enkele eisen van de VS die voorkomen in hun vredesvoorstel en recente toespraken en kunnen worden beschouwd als van een staakt het vuren gekoppeld eisenpakket.

Belangrijk is de verwijzing naar de akkoorden van Genève van 1954. Hiermede verzaken de VS aan hun interpretatie van deze akkoorden als zou de verdeling van Viet Nam een definitieve verdeling zijn in twee verschillende landen. Tevens wordt hiermede afgezien van de beschuldiging van een Vietnamese agressie uit het Noorden. De V.S. aanvaarden dat de territoriale eenheid, samen met de onafhankelijkheid en soevereiniteit, een fundamenteel recht zijn van de Vietnamese bevolking. Dat de enige agressie deze van de VS is. Zoals vermeld weigerden de VS een onvoorwaardelijke terugtrekking en eisten politieke garanties. Ergens zou men kunnen stellen dat we voor een identieke situatie staan als in 54, wat de VS betreft, die het nodig acht politieke (en andere?) mechanismen te installeren om zijn aanwezigheid aldaar te doen gelden (direkt/indirekt). Deze mechanismen waren niet voorzien in de akkoorden van 54. De VS hebben een oorlog gevoerd met deze bedoeling en staan nu even ver als in 54. Het is in deze optiek een nutteloze oorlog geworden voor de VS. Er is mogelijkheid tot betwisting omtrent wie moet vrijgelaten worden tijdens de terugtrekking van de VS troepen. In de tekst staat vermeld dat diegene worden vrijgelaten die tot de verschillende partijen behoren. Stel nu dat Thieu verklaart bepaalde groepen, bvb. het neutralistisch kamp (derde macht) niet als partij te erkennen, dan kunnen deze netjes in de gevangenschappen blijven, en als ze er nog niet zitten, opgepikt worden.

De Thieu administratie blijft voortbestaan, niettegenstaande het feit dat hij de grootste belemmering wordt genoemd op weg naar de vrede. Deze Thieu administratie blijft voortbestaan zolang de regering van nationale eenheid niet is gevormd. Daarnaast bestaat dan de VRR van het NBF en een kommissie die geen voorlopige koalitieregering is. De kommissie bestaat uit drie delen, elk vertegenwoordigers omvattend van de drie machtsgroepen in het Zuiden . nl. het NBF, de Thieu administratie en de derde macht, (anti-Amerikanen). Deze organisatievorm wordt tevens op verschillende administratieve niveaus ingevoerd. De taak van de kommissie is anders dan deze van de voorlopige koalitieregering. Het staakt het vuren akkoord wordt gesloten met de Thieu administratie en niet met de kommissie; de kommissie houdt zich slechts bezig met de organisatie van de verkiezingen; de binnenlandse aangelegenheden (deze akkoorden als maatregelen tegen terreur, represailles, diskriminatie, vrijlating, politieke gevangenen, verwijderen concentratiekampen, verwijderen dwang en coërcitieve gebruiken,...) zijn onderwerp van de discussie Thieu - NBF.

De verhouding tussen enerzijds, de Thieu administratie, en anderzijds, de kommissie, is onduidelijk. Eenzelfde opmerking omtrent de verhouding tussen de VRR en de kommissie. Dit spruit voort uit het niet erkennen van de VS en Thieu van

de werkelijke machtsverhouding bij het Zuid-Vietnamese volk. Een duidelijke afbakening in de onderlinge samenwerking van de verschillende organen kan slechts ten voordele zijn van diegene die zich bewust is van een duidelijke sociale steun. De Thieuadministratie, die slechts kan steunen op een gemilitariseerde maatschappij, i.h.b. de militaire en administratieve kaders van de Zuid Vietnamese maatschappij, kan slechts voordeel halen uit dergelijk gebrek aan afbakening. Hierdoor krijgt hij een surplus aan representativiteit en als gevolg daarvan meer aanzien en armslag. Maar dat surplus is niet voldoende om hem zijn politieke positie te doen behouden. Het onbepaalde kwam tevens voor in het 10 punten- en 8 punten programma, (van respectievelijk 8 mei 69 en 17 september 70).

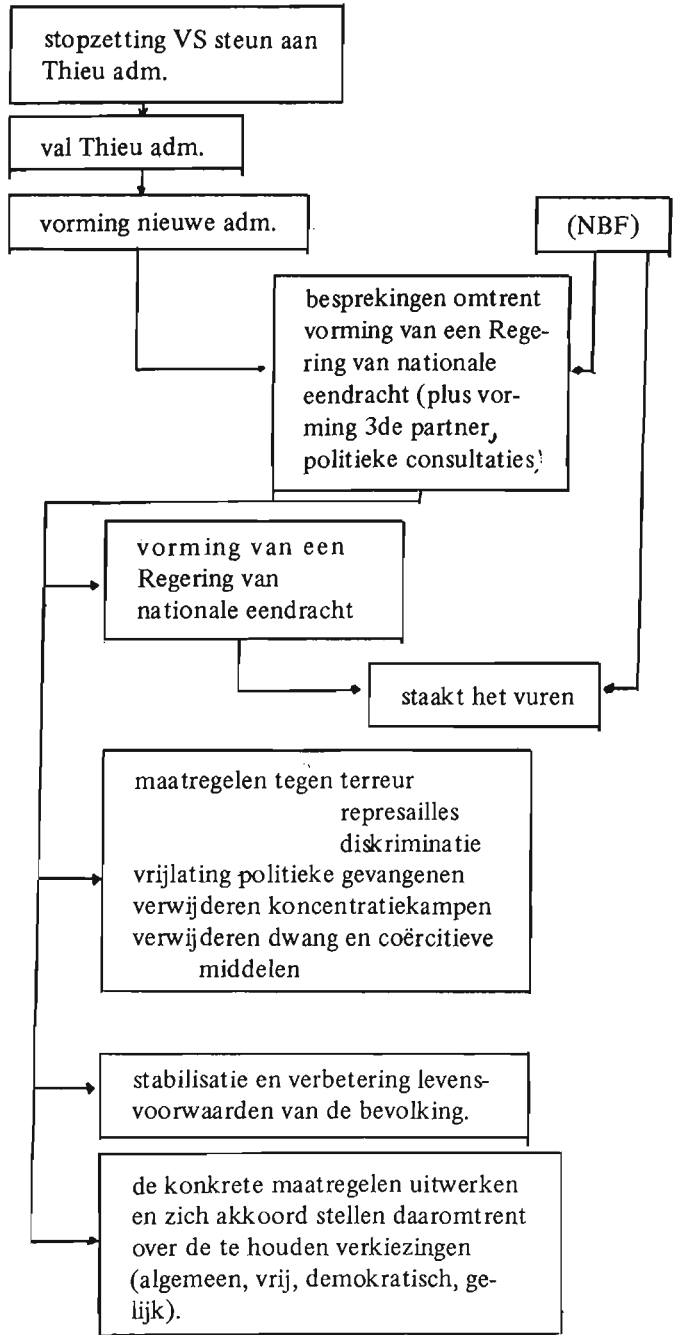
Slechts de nadere specificering van het staakt het vuren en het zeven puntenprogramma vermelden expliciet zijn verdwijning, (tevens lijkt de specificering van 2 februari 72 en de belangrijke verklaring van 11 september 72 te tenderen naar vervaging omtrent de positie van Thieu).

Of nu werd bepaald dat Thieu onmiddellijk moest verdwijnen of niet kwam in feite op hetzelfde neer. Eenmaal de bevolking zich zal mogen uitspreken in vrije en democratische algeme verkiezingen, zal hij verdwijnen. (M.a.w. de zaak Thieu lijkt sterk op een prestige-kwestie). De VS zullen zich echter niet tevreden stellen met de afwezigheid van beoordelingen omtrent de politieke toekomst van Thieu. Zij zullen stevige garanties eisen. Reeds hebben ze stukje terrein gewonnen: de reeds vernoemde onduidelijkheid van de tekst; welke plaats en functie bezitten de militaire commissies? Wat is de reële inhoud van de mogelijkheid tot vernieuwing van militair materieel? Deze bedenkingen sluiten aan bij de volgende bedenking van Arnoni.

Het is een oud diplomatiek gebruik. Het is een standaard-instrument in de handen van beroepsonderhandelaars. De VS hebben vele malen hun behendigheid in het gebruik van dat instrument bewezen. Als men op een bepaald moment er in slaagt maximale concessies af te dwingen van de opponent dan moet men deze laatste toegevingen omvormen tot vertrekpunt voor het verkrijgen van nieuwe concessies. Wat als finaal werd beschouwd wordt omgekeerd in één van de vele stappen." (uit: "In Search" nr. 18).

Nieuw in de tekst is de verbinding die wordt gelegd tussen de drie Indochinese landen. Hier valt natuurlijk deze eis op waarbij geen enkele vreemde mogendheid in deze landen (Cambodja en Laos) mag verblijven. Dit betekent enerzijds een zekerheid voor Thieu en anderzijds een (vergeefs) steuntje voor Lon Nol. Meer algemeen wordt de strikte neutraliteit gewenst. Een opmerking kan hier worden gemaakt omtrent de uitdrukking 'aanwezigheid van een vreemde mogendheid', en tevens 'neutraliteit'. Wanneer de VS de aanwezigheid van hun troepen in de directe nabijheid van Indochina niet te berde brengen, dan betekent dat in feite dat zij zelf impliciet de neutraliteit schenden, en zich door militaire dreiging mengen met de binnenlandse aangelegenheden van de Indochinese landen. Dit houdt in dat 'inmenging' meer is dan de tastbare aanwezigheid van een bepaalde mogendheid.

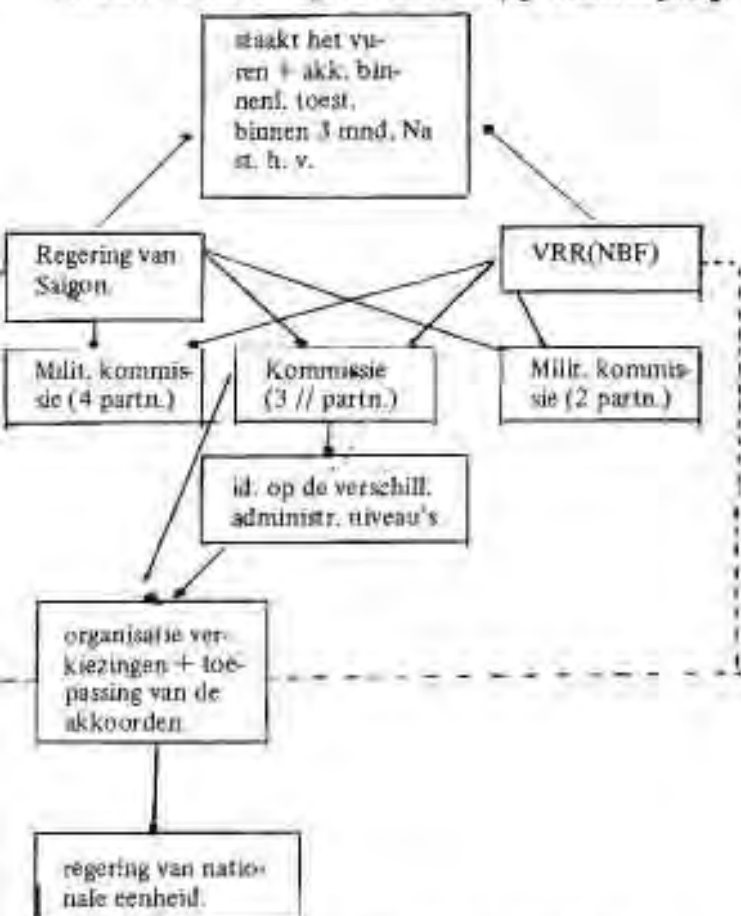
Wat echter opvalt in dit akkoord is dat alle principes van de vreedzame koëxistentie niet voorkomen, (zoals in het zevenpunten programma). Er zijn twee belangrijke verschillen nl. dat de genoemde principes in het akkoord slechts gelden voor de Indochinese landen, en met goede wil ook de VS. Dat de principes 'gelijkheid en mutueel profijt' niet worden vermeld. Dit houdt in dat de Indochinese landen hun buitenlandse politiek niet mogen bepalen zoals ze dat zelf willen. Dit is in tegenspraak met de akkoorden van Genève en de aanvaarde principes van de vreedzame koëxistentie. In dit verband zou het interessant zijn na te gaan welke de gevolgen zijn van een al-

schema van de machtsorganisatie volgens het 7 punten programma van 1 juli 71 voorgesteld door het Nationaal Bevrijdingsfront.

gemeen verspreide neutraliteitspolitiek van de kleine landen, in het groter verband van de internationale politiek van de grote mogendheden.

Hanoi en het NBF hebben eveneens een belangrijke toegeving gedaan door eerst een staakt het vuren te aanvaarden en dan te praten over de regeling van een serie akkoorden. In het zevenpuntenprogramma was er een staakt het vuren voorzien NA de vorming van een Voorlopige koalitieregering.

Schema van de machtsorganisatie in het Zuiden van Viet Nam volgens de akkoorden van 26 oktober 72.

11.11.11. VOOR DE VOLKEREN VAN INDO-CHINA.

Zoals we reeds bekend maakten werd in verschillende gewesten de aktie 11.11.11. in het teken van Vietnam geplaatst. Het bewijs werd hier zeker door talrijke gebracht dat het heel wat nuttiger en moediger is te ijveren voor degelijke "Solidariteitsprojecten met de volkeren van de derde wereld dan eenvoudig weg - zoals het sommige radicale groeperingen het doen "het kind met het badwater" weg te werpen.

De volledige resultaten van de aktie voor het projekt "Kinine voor de nationale bevrijdingsbewegingen van Indo-China" is ons nog niet bekend maar de eerste inlichtingen laten vermoeden dat het half miljoen frank zeker zal worden bereikt. Uit de voorlopige resultaten blijkt dat :

- Aalst : + - 58.000 fr. (50 t.h. van de opgehaalde gelden)
- Bosvoorde : + - 82.500 fr. (25 t.h. van de opgehaalde gelden)
- Nieuwkerke-Waas = 11.847 fr. (50 t.h. van de opgehaalde gelden)

Baarode : + - 36.000 fr. aktie gevoerd door militanten van Shalom, K.P. e.a. organisaties.

Ekeren : + - 23.180 fr. aktie gevoerd door het Ekers Vredeskomitee.

Wierijk : + - 10.140 fr. aktie gevoerd door de leerlingen van de Rijkstechnische School

Mortsel : + - 26.000 fr. aktie gevoerd door de leerlingen van het Atheneum.

Er zijn ons nog geen resultaten bekend van Gent (20 t.h. van de opbrengst), Veurne (50 t.h. van de opbrengst), Nevale (100 t.h. van de opbrengst), Gistel (100 t.h. van de opbrengst), Burst (100 t.h. van de opbrengst), Veurne (50 t.h. van de opbrengst) en Oostende (100 t.h. van de opbrengst).

In het geheel opteerden 13 gemeenten voor het projekt Vietnam; 25 voor de twee projekten in Tanzania en 11 voor twee projekten in Chili.

latijns- amerika

AKTIEVE SOLIDARITEIT MET CHILI ! ! ! HEEFT SOLIDARITEIT NOG ZIN?

Aanleiding tot dit artikel was de lektuur van "Españna. Belgen in de internationale brigaden" door A. de Coninck en van het Chili-artikel in voorgaande "Vrede" van C. Mathieu. Beide auteurs beschrijven gebeurtenissen en toestanden: De Coninck geeft een beeld van de stadia langswaar de Spaanse republiek verslagen werd, Mathieu beschrijft hoe het Amerikaans imperialisme met Chili hetzelfde doel beoogt. De eerste auteur erkent de toenmalige machtsverhoudingen ten gunste van het imperialisme, de tweede ziet als internationale kontekst uitsluitend de obstructiepolitiek van de ontevreden kopermaatschappijen. De eerste toont ons hoe een internationaal verbond van kapitalisten en hun regeringen de internationale solidariteit van arbeiders en democraten moest overwinnen, herwaardeert - ondanks de nederlaag - het proletarisch internationalisme. De tweede kondigt de nederlaag reeds aan op het ogenblik dat de strijd fel wordt, ontkracht daardoor de eigen verzuchtingen om solidariteit i.p.v. die solidariteit mee op gang te brengen.

Aan klagen is nog niet hetzelfde als mobiliseren! Zoals mobiliseren nog niet betekent dat men op efficiënte manier drukking uitoefent! Wil men de aanklacht van de Amerikaanse drijfverijen tot een mobiliserend iets maken, dan moet men durven voorbijgaan aan de ontmoedigingscampagne van de burgerpers. Alleen wanneer men de sympathie voor "Allende's experiment" weet te schragen met vertrouwen in de Chileense arbeidersklasse krijgt een oproep tot solidariteit draagkracht. En dan moet nog duidelijk gezegd worden in welke richting drukking moet gegeven worden. Een vage oproep tot jeugd, parlement en partijen zal geen succes kennen, zolang onze arbeidersklasse daar haar gewicht niet laat voelen.

Ondanks al zijn goede bedoelingen heeft Mathieu uit de Spaanse burgeroorlog niet geleerd, dat de aftakeling van de solidariteit een burgerlijk politiek doel is. En die aftakeling kan beginnen, wanneer men de mensen op zgn. objectieve gronden laat voelen dat een rechtvaardige zaak onhoudbaar is! Zelden heb ik ook duidelijker gevoeld, dat men als vredesmilitant niet geholpen wordt door een historische of machtspolitieke analyse waarin men geen rekening houdt met het klassebewustzijn van een volk. Mathieu had mogen bedenken, dat met louter wereldeconomische redeneringen het ontstaan van de Sovjet-Unie onverklaarbaar is. En hij had zich alleszins mogen afvragen of zijn pessimistische profetieën niet veeleer zijn ingegeven door burgerlijke (en soms ook gauchistische) lektuur dan door goede kennis van de werkelijkheid. Wij keren nog even terug naar Spanje: Uit die nederlaag kan men enkele fundamentele lessen trekken. Deze zijn:

1. -Voor het verwerven van economische en politieke zelfstandigheid is het de internationale krachtsverhouding tussen socialisme en kapitalisme welke de KANSEN bepaalt.
2. -Zelfs bij sterke kontrarevolutionaire aanwezigheid is de massa van arbeiders en boeren potentieel altijd sterker.
3. -Om te kunnen winnen moet de kontrarevolutie, behalve op internationale steun en ondermijnende aktiviteiten van gauchistische zijde, kunnen rekenen op desorganisatie en demoralisatie binnen het linkse front zelf.

In Chili ligt de toestand helemaal anders dan in Spanje. Ondanks de verdeeldheid tussen de machtigste socialistische staten slaat de balans duidelijk door naar hun kant en kan men voor de V.S.A. een stelselmatige achteruitgang van haar vroegere hegemonie vaststellen. Dat biedt KANSEN. Het benutten van die kansen hängt dan weer samen met de binnenlandse krachtsverhoudingen. En hier valt het verschil op van sociale inhoud: in Spanje ging het om de verdediging van de republiek, in Chili gaat het om de overgang naar een socialistisch regime. Op zichzelf wijst dit fenomeen reeds op een veel groter klassebewustzijn bij een veel grotere groep. Bovendien hebben de partijen waarop Allende steunt nog geen teken gegeven van zwakte of paniek. En wanneer we de "staking van de kapitalisten" bekijken en merken hoe het volk ondanks die staking erin slaagde de eigen bevoorrading te organiseren, dan beseffen we dat zo'n ervaring een groei van machts- en organisatiebewustzijn moet teweegbrengen. Het feit dat deze arbeidersklasse erin slaagt de provokaties tot burgeroorlog - van de burgerij zowel als van de gauchisten - te ontwijken getuigt ook weer voor haar kracht en zin voor verantwoordelijkheid.

HOE SOLIDAIR ZIJN?

Men moet dus oog hebben voor de machtsverhoudingen, zo nationaal als internationaal. Waarmee ook weer niet gezegd is, dat wij voor het verder verloop helemaal niets meer bij te dragen hebben. In die machtsverhoudingen speelt immers ook de internationale solidariteit een rol. Waarom zou de burgerpers anders met zoveel "objectiviteit" de nederlaag van Allende aankondigen, zich zelfs veroorloven de Amerikaanse maatschappijen voor die nederlaag verantwoordelijk te stellen? Juist zoals in Spanje destijds probeert zij en de arbeiders te sussen inzake de eigen "eerlijkheid" en de intellectuelen te ontmoedigen met zgn. objectieve analyses. Men moet een oude aap...

Diezelfde burgerpers verzwijgt, dat die Amerikaanse maatschappijen de mogelijkheid vinden door West-europese rechtbanken op koperladingen beslag te laten leggen **DOORDAT ONS RECHTSWEZEN DEZELFDE KLASSEINHOUD HEEFT!**

Ook in België is recht en wet bestemd tot de bescherming van het privaat eigendom der produktiemiddelen. En zo kan, onder andere, de solidariteit met Chili blijken door de uitvoering van dergelijk recht te beletten. Dat kan verhelderend werken voor onze mensen, zo verhelderend dat het toch nog veiliger is maar op die Amerikanen te schelden!

De te volgen weg is dus duidelijk: de internationale solidariteit moet op gang komen en zal pas echt op gang komen wanneer zij uitgaat van de werknemers en hun organisaties. Een vredesbeweging heeft daarin een zeer belangrijke taak: zij moet de mensen diets maken, dat de Chileenen het recht hebben hun land te beheren naar eigen democratisch goedgevoelen zonder op hun beurt een "Viëtnam" op het hoofd te krijgen.

J. Verhelst

centrum voor uno - recht

HET EERSTE VETO VAN DE CHINESE VOLKS- REPUBLIC : BANGLADESH GEWEERD UIT DE VERENIGDE NATIES.

1. ALGEMENE BESCHOUWINGEN

Zoals viel te verwachten, heeft de Chinese Volksrepubliek op 25 augustus jgl. voor de eerste maal haar vetorecht aangewend in de V-Raad, om de toelating van Bangladesh tot de UNO te verhinderen. Zodoende heeft anderzijds de Volksrepubliek Bangladesh, 8 maanden na het bekomen der onafhankelijkheid, haar eerste diplomatieke nederlaag geleden. De houding van Peking viel te voorzien. Vooral daar de Sovjet-Unie en India, die de nieuwe Staat het meeste steun verlenen, weigerden het debat omtrent deze kwestie uit te stellen tot de maand oktober, zodat elke compromisoplossing onmogelijk werd.

LE MONDE stelt inderdaad terecht, dat het overdreven zou zijn de Chinese stemming uitsluitend te zien als een uitdrukking van het conflict tussen de twee blokken binnen de communistische wereld. De Chinese Volksrepubliek werpt zich thans op als verdedigster van de beslissingen van de Wereldorganisatie. Haar stelling op dit vlak is bovendien begrijpelijk, zolang Bangladesh de resolutie van de V-Raad van 21 december 1971 niet zou naleven (1). De Chinese stemmingswijze is ook belangwekkend uit een ander oogpunt. Immers China grijpt naar het veto, het wapen der grootmachten. Nochtans heeft dit land steeds beklemtoond dat het geen grootmacht is, en zich ook niet als dusdanig wil gedragen. Deze paradoxale houding loopt bovendien parallel met een andere wijziging in de Chinese houding, waarbij Dacca wel wordt verweten de UNO-resoluties niet na te leven, doch het bestaan zelf van Bangladesh wordt thans door China blijkbaar niet meer betwist. De blokkering van het Bangladeshlidmaatschap in de V-Raad is misschien niet katastrofaal, maar blijft o.i. een politieke en een diplomatieke blunder van deze jonge Staat. Overhaasting van Bangladesh, de Sovjet-Unie en Indië, om het lidmaatschap door te drukken, heeft tot gevolg gehad dat de V-Raad geen aanbeveling tot de A.V. kon richten. De Raad blijft dan enkel nog over, volgens art. 60, par. 3 van zijn voorlopig inwendig reglement, bij de Assemblée een verslag van de discussie en een bijzonder rapport over de kwestie aanhangig te maken. Hier werd deze procedure gevolgd, om bij een eventueel sterk uitgesproken instemming van de A.V. met de argumenten van Bangladesh druk uit te oefenen op China. De Assemblée resteert dan nog enkel de aanvraag terug te zenden naar de Raad voor een nieuw onderzoek, aanbeveling of verslag (2). Hier loopt Bangladesh dan het risico een tweede maal zijn kandidatuur te zien struikelen over een Chinees veto. De Heer Zulfikar Ali Bhutto verklaarde immers reeds op 12 augustus, dat de poorten van de UNO voor Bangladesh zouden gesloten blijven, waarbij hij onomwonden verwees naar het vetorecht van China (3).

De h. Bhutto stelde dat wanneer de h. Mujibur Rahmann meen-

de zijn veto te kunnen stellen tegen de repatriëring der gevangenen in zijn land, Pakistan het veto mocht gebruiken om de toetreding van Bangladesh tot de UNO tegen te gaan. Wanneer Bangladesh zijn veto zou opheffen, zou Pakistan van zijn kant hetzelfde doen, waarbij de dialoog zou kunnen beginnen, concludeerde het Pakistaanse Staatshoofd. Deze stellingname impliceert de mogelijkheid dat Bangladesh vooralsnog op een hardnekkig veto zal blijven stuiten bij een nieuwe behandeling in de Raad.

2. DE TOELATINGSPROCEDURE

Naast de oorspronkelijke leden (art. 3 van het Handvest), kunnen alle andere vredelievende Staten tot de Verenigde Naties toetreden. Daartoe dienen ze "enkel" te voldoen aan de voorwaarden, vervat in artikel 4,1 van het Handvest (4). De toelating van de kandidaat tot de Organisatie wordt verleend door een besluit van de Algemene Vergadering op aanbeveling van de V-Raad (art. 4,2 van het Handvest). In deze kwestie speelt het vetorecht daar het om een niet-procedurele zaak gaat. De Algemene Vergadering dient vervolgens, volgens art. 18,2 van het Charter, met een tweederde meerderheid van de aanwezige en aan de stemming deelnemende leden hieromtrent te beslissen. Het verzoek tot toetreding wordt ingediend bij de secretaris-generaal volgens artikel 135 en 58 van de Voorlopige Inwendige Reglementen van resp. de Assemblée en de Raad. De secretaris-generaal heeft geen enkele beoordelingsmacht inzake de ontvankelijkheid der aanvragen. De beslissingsbevoegdheid in deze materie is uitsluitend geconcentreerd bij de Assemblée en de Raad. De Raad beslist met een meerderheid van negen leden op de vijftien, w.o. de permanente (is vetorecht), over de al of niet aanbeveling van de aanvragende Staat. Soms wordt, bij het onderzoek van een kandidatuur, de zaak verwezen naar de "Kommissie voor de toelating van nieuwe leden" (5), zoals in deze zaak. De bedoeling is, dat de Kommissie enkel de voldoening aan de vereisten van artikel 4,1 van het Handvest zou nagaan, zonder enige beslissingsmacht (6). In bepaalde gevallen valt de verwijzing naar deze Kommissie echter te herleiden tot een uitstel van definitieve beslissing, zoals in deze zaak, waar men op deze wijze een Chinees veto wou ontlopen. Bij een aanbeveling door de Raad wordt dan een volledig verslag der discussie overgemaakt aan de Assemblée. Wanneer deze aanbeveling afwezig is, of wanneer de V-Raad het onderzoek heeft uitgesteld, dient hierbij een speciaal rapport gevoegd. In dit laatste geval kan de A.V. de aanvraag terugzenden naar de Raad voor een nieuw onderzoek, een aanbeveling of het opstellen van een verslag, volgens art. 138 van het Voorlopig Inwendig Reglement. Enkel, en vanaf het ogenblik, dat het verzoek door de A.V., op aanbeveling van de V-Raad, gunstig wordt beoordeeld, wordt de aanzoekende Staat als lid van de UNO beschouwd. Ondanks deze, op het eerste gezicht, complexe toetredingsprocedure zijn de V.N. erin geslaagd, hun einddoel, het universalisme, op enkele uitzonderingen na (w.o. de archaische neutralen, zoals Zwitserland, en "verdeelde" Staten, zoals de DBR en de DDR, Korea en Vietnam) omzeggens te verwezenlijken, en tellen zij momenteel om en bij de 132 leden.

3. HET GEVAL BANGLADESH

Bangladesh diende, in naleving van de formele UNO-voorschriften, zijn verzoek tot lidmaatschap in op 8 december 1972 (UNOD A/8754-S/10759) (7). Op 10 augustus besliste de Raad de kwestie in zijn agenda op te nemen, met 11 stemmen tegen 1 en 3 onthoudingen (China stemde tegen en Guinea, Somalia en Soedan onthielden zich) en het verzoek tot lidmaatschap van Bangladesh naar de "Kommissie voor de toelating van nieuwe leden" te verwijzen, voor onderzoek en verslag omtrent deze problematiek. Deze verwijzing was het gevolg van het verzet van de Chinese Volksrepubliek, terwijl Indië, de USSR en Joegoslavië de kandidatuur van Dacca steunden. Het Chinese verzet tegen de aanvraag van Bangladesh steunde vooral op de niet-naleving van laatstgenoemde Staat, van resolutie 2793 (XXVI) van de AV van 7 december 1971 en van resolutie 307 (1971) van de V-Raad van 21 december 1971 (8). In deze laatste beslissing wordt vooral aangedrongen op de terugtrekking van alle gewapende machten en de naleving van de Geneefse Conventies van 1949, vooral mbt. de vrijlating van alle krijgsgevangenen, onmiddellijk na het beëindigen van de vijandelijkheden. Niet alleen zou Bangladesh, aldus Pakistan en China, 30.000 krijgsgevangenen en 10.000 burgers gevangen houden, doch ook geen maatregelen genomen hebben tot bescherming van het menselijk leven (... het vraagstuk der Biharis en der Bengali die medewerkten met Pakistan in de oorlogsperiode).

Volgens de PAKISTAANS-CHINESE ARGUMENTATIE blijkt de Volksrepubliek Bangladesh dus geen vredelievende Staat te zijn die in staat en bereid is de verplichtingen van het Handvest na te leven, voorwaarden vervat in art. 4,1 van het Handvest. Bangladesh zou dus niet in aanmerking komen voor het lidmaatschap. De Kommissie deelde haar verslag omtrent het verzoek mede aan de Raad op 23 augustus. Bij een stemming omtrent de houding der delegaties betreffende het verzoek, stemden elf leden voor. China stemde tegen.

China stelde toen een ontwerp-resolutie voor, waarbij zij, steunend op voornoemde argumentatie, het uitstel van het onderzoek van de kandidatuur vroegen tot aan de VN-resoluties is voldaan. India, de USSR, het Verenigd Koninkrijk en Joegoslavië legden van hun kant een ontwerp-resolutie voor waarbij zij de V-Raad vragen Bangladesh als lid van de VN aan te bevelen bij de Assemblée. Een amendement hierop werd ingediend door Somalia met de steun van Guinea en Soedan. Hierbij zou de aanbeveling vervat in vorige ontwerp-resolutie afhankelijk worden gesteld van de onmiddellijke toepassing van de voorzieningen van de Geneefse Conventies van 1949, betreffende de krijgsgevangenen. De Chinese resolutie werd

bij de stemming slechts goedgekeurd door 3 landen : China, Guinea en Soedan. India, de USSR en Joegoslavië stemden tegen en de overige 9 leden van de Raad onthielden zich. Het amendement op de ontwerp-resolutie der 4 kwam eveneens niet de vereiste meerderheid. India, de USSR, het Verenigd Koninkrijk en Joegoslavië stemden immers tegen, terwijl 9 landen, wo.o. België, zich onthielden. Tenslotte werd de ontwerp-resolutie der 4 slechts door het veto van China gekelderd en volgens art. 60 van het Inwendig Reglement naar de A.V. verwezen. België stemde voor de opname, terwijl in de Assemblée de Belgische vertegenwoordiger erg sceptisch bleek te staan tov. de behandeling van de Bangladeshzaak in de A.V., gezien de mislukking in de V-Raad, die primordiaal bevoegd is inzake lidmaatschapsproblemen. De juistheid van deze Stelling is onbetwistbaar. Nochtans werd door de niet-aanbeveling van de Raad voor de zoveelste maal het advies van het Internationaal Gerechtshof van 28 mei 1948 met de voeten getreden, waarbij gezegd wordt dat een beslissing omtrent het lidmaatschap van de UNO van een Staat niet mag worden afhankelijk gemaakt van voorwaarden die niet expliciet voorzien zijn in artikel 4,1 van het Handvest (9). Bangladesh werd ondertussen reeds aanvaard als volwaardig lid van WHO, ILO, IMP, IBRD en op 20 oktober jgl. van UNESCO (10). Deze tenslotte gekke toestand, doet de vraag rijzen naar de uiteindelijke logica en konsekventie van de beslissingen van de internationale gemeenschap. De zaak Bangladesh, is mede door de wering van deze Staat uit de Verenigde Naties, een treffende illustratie van de waanzinnige anarchie die de internationale betrekkingen blijft beheersen, en het streven naar universalisme van de UNO blijft dwarsbomen.

Y. VAN DE STEEN
10.11.72

- (1) Echec pour le Bangla-Desh à l'ONU, LE MONDE, 27-28/8/72, 1.
- (2) Volgens artikel 138 van het Voorlopig Inwendig Reglement van de A.V.
- (3) Le Conseil de Sécurité renvoie en commission la demande d'admission à l'ONU de Bangla-Desh, LE MONDE, 12/8/72, 2.
- (4) Een Staat zijn, vredelievend zijn, de in het Handvest vervatte verplichtingen aanvaarden, in staat zijn deze na te komen en daartoe bereid zijn.
- (5) Kommissie ingesteld door art. 59 van het Voorlopig Inwendig Reglement van de V-Raad op 17 mei 1946, waarin alle vertegenwoordigers van de Raad zetelen.
- (6) De Kommissie kan wel stemmen omtrent de houding der delegaties omtrent de toelating van een verzoekende Staat, doch dit is geen substantiële beslissing, die volledig en exclusief behoort tot de Raad zelf.
- (7) Dit verzoek dient volgens de huidige Voorlopige Inwendige Reglementen van de Raad en de Algemene Vergadering o.m. een verklaring te bevatten, in een formeel stuk gedaan, dat de verzoeker, de verplichtingen in het Handvest vervat, aanvaardt (resp. art. 135 en 58).
- (8) China : DRAFT RESOLUTION, UNOD, S/10768 en ook 'LETTER DATED 20 AUGUST 1972 FROM THE PERMANENT REPRESENTATIVE OF PAKISTAN TO THE UNITED NATIONS ADDRESSED TO THE PRESIDENT OF THE SECURITY COUNCIL', UNOD, S/10766
- (9) ICJ, Reports 1949, pp. 57-115.
- (10) Waar geen veto recht speelt.

dokument

DE PRESIDENTSVERKIEZINGEN IN DE VERENIGDE STATEN.

Op 7 november werd Nixon herkozen tot president van de Verenigde Staten. Een verrassing kon het niet worden genoemd vermits uit voorafgaande enquetes deze overwinning bleek. Indien wij ons uitsluitend concentreren op deze overwinning dan zouden wij geneigd zijn te beweren dat de politiek die Nixon gevoerd heeft tijdens de vier voorafgaande jaren door het merendeel van de Amerikanen positief onthaald werd. Plaatsen we zijn overwinning in de kontekst van het aantal onthoudingen dan zien we dat de behaalde meerderheid maar een klein gedeelte van de kiesgerechtigde bevolking uitmaakt. Enkel 55 t.h. van de kiesgerechtigde bevolking ging op 7 november naar de stembus. Dit is nauwelijks iets meer dan de helft. Voor Mc Govern is de nederlaag compleet: enkel in één staat (Massachusetts) wist hij de meerderheid te behalen. Dit blijft echter de nederlaag van een individu en niet van de democratische partij die in beide kamers zijn meerderheid wist te behouden.

DE MACHT VAN DE PRESIDENT

Volgens de Amerikaanse konstitutie wordt aan de president de functies van staatshoofd en van 1ste minister toegekend. Als staatshoofd heeft de president essentieel als taak zich te lenen voor ceremoniële gebeurtenissen.

Als 1ste minister is hij hoofd van het leger, verantwoordelijk voor het gebruik van atoomenergie en koördinator van het budget dat tot de beschikking staat van het staatsapparaat. Hij speelt een niet te onderschatten rol bij de uitvoering van de wettelijke macht dat hij deelt met het congres. Dat wil zeggen dat de president de wetten formuleert, het congres de wetten kan stemmen of afwijzen en dat de president in bepaalde kwesties beschikt over vetorecht ten opzichte van de beslissing van het congres. Tegenover de relatieve zwakte van zijn macht op vlak van binnenlandse politiek staat dat hij de belangrijkste persoon is op militair en diplomatiek vlak. Het is de president die naar eigen goeddunken de buitenlandse politiek uitstippelt en leidt. De president van de V.S. wordt daardoor de virtuele leider van het niet-kommunistische blok. Naast deze belangrijke taken is het de president die ambassadeurs en konsuls aanstelt. Belangrijke politieke functionarissen worden eveneens door hem aangeduid, maar voor de nominatie moet hij hiervoor beschikken over 3/4 meerderheid in de senaat.

Het is duidelijk dat voor het uitvoeren van al deze taken de president zal beschikken over een uitgebreide staf die hij zelf in het leven roep.

Zijn hulp verkrijgt hij van :

1. Een kabinet dat bestaat uit een 10-tal staatssecretarissen. Het is een zuiver konsultatief organisme waar de president de uiteindelijke beslissing behoudt.

2. Persoonlijke vrienden

3. White House Offices (= sekretariaat), bestaande uit 500-tal mensen die als taak hebben dokumentatie te verzamelen, speeches voor te bereiden, het contact tussen de president en het congres, de pers en de verschillende uitvoerende organen te verzekeren. Daarbij behoren 10-15 tal assistenten die de president voortdurend bijstaan en een ware 'Brain-trust' vormen.

Uit dit alles blijkt dat de president op zeer veel verschillende vlakken het beslissingsrecht heeft. Indien hij op binnenlands vlak gebonden wordt door de twee kamers dan betekent dit nog niet dat hij daar over geen middelen beschikt om zijn ideeën door te duwen. Verschillende praktijken zijn algemeen aanvaard op dit punt :

1. De president kan een inaugurale rede geven waarin hij de motieven voor het formuleren van een wet naar voor brengt en de eventuele gevolgen indien de wet niet gestemd wordt.
2. Hij kan gebruik maken van de massamedia om zijn opvattingen ingang te doen vinden.
3. Door persoonlijke contacten met invloedrijke leden van het congres waarbij het niet ongewoon is dat gebruik gemaakt wordt van beloften, bedrijgingen enz...

NIXON BEHAALT HET :

Voor Nixon is en blijft de verkiezing een overwinning. In vergelijking met de vorige verkiezingen is hij er heel wat op vooruit gegaan en dit ondanks de Vietnamoorlog. Bij een vergelijking van de cijfers van 1968 met deze van 1972 krijgen we het volgende beeld

1968 t.h.		1972 t.h;		+
Nixon	: 43,4	Nixon	: 61	+17,6
Humphrey	: 42,7	McGovern	: 38	- 3,3
Wallace	: 13,5			-13,5

Dergelijke cijfers zeggen nog niet veel als we ze op zichzelf beschouwen. De totalen in 1968 waren groter dan deze van 1972. Maar een feit is dat het wegvallen van de ultra-rechtse kandidaat niet het wegvallen van zijn totale kiezerskorps heeft veroorzaakt en dat diegenen die toch naar de stembus gingen er hun stem uitbrachten op Nixon (zie grafieken). Bij een vergelijking der stemmenverdeling in de zuiderse staten wordt dit fenomeen duidelijk. McGovern behoudt op drie procent na de stemmen van zijn democratische voorganger. Nixon heeft wel, en dat lijkt ons onbetwistbaar, zijn overwinning te danken aan een behoudensgezind kiezerskorps. Het feit dat Nixon een stop heeft gemaakt met de integratiewetgeving en een eerder konservatieve houding heeft ingenomen op het vlak van de sociale wetgeving, heeft zijn overwinning niet geschaad.

MCGOVERN LIJDT EEN BELANGRIJKE NEDERLAAG.

Als we McGovern stellen tegenover Nixon dan kunnen we vele oorzaken aanhalen die de nederlaag van McGovern in de hand hebben gewerkt. Nixon startte zijn verkiezingskampagne op het ogenblik dat hij toenadering zocht met de Chinese leiders. Voordien had hij niks spektakulairs verwezenlijkt, buiten een verhoogde bommenvloed over Vietnam. De vrede die hij bij het ingaan van zijn ambstermijn in 1968 beloofde liet hij volkomen rechts liggen. Hij zorgde wel voor een geperfectioneerde oorlogsvoering, wellicht met de hoop

1. minder dan 20 t.j.
2. van 40 tot 50 t.j.
3. van 20 tot 30 t.j.
4. van 50 tot 60 t.j.
5. van 30 tot 40 t.j.
6. ineenraderheid v. Wallace

1. van 40 tot 50 t.j.
2. van 60 tot 70 t.j.
3. van 50 tot 60 t.j.
4. meer dan 70 t.j.

toch uiteindelijk een overwinning op militair vlak te kunnen boeken. Zijn China-reis maakte van hem op één keer de man die naar ontspanning streeft in de wereld. Daarna volgde zijn bezoek aan Moskou, die nóg bijdroeg tot zijn nieuw verworven image. Ondertussen hamerde McGovern op het feit dat de Vietnamoorlog moest beëindigd worden. Hij probeerde kiezers naar zich toe te trekken door een aantrekkelijke sociale politiek en een verminderde militaire uitgave te beloven. Met andere woorden : in het begin van zijn campagne gaf McGovern de indruk de meest linkse kandidaat te zijn die ooit door de kanshebbende partijen werd voorgesteld. Jammer genoeg zat deze kandidaat verstrikt in de democratische tredmolen die niet uitsluitend bestaat uit progressieve jongeren die actief de nieuwe kandidaat steunden. McGovern moest toegevingen doen, beloofden die zijn programma afzwakten om zich de steun te verzekeren van invloedrijke en belangrijke groeperingen (o.a. joodse bankiers). Het resultaat is de onzekere kandidaat die het vertrouwen van de bevolking niet weet te winnen. Daarbij moeten we rekening houden met de doorwinterde president die voor het voeren van zijn campagne gebruik maakt van reclamespecialisten. Het zijn zij die de president vier jaar terug naar de overwinning voerden. Het zijn dezelfde mensen die dit jaar het beeld hebben opgehangen van een zelfzekere, rustige en overtuigde Nixon die zich niet verwaardigde een debat aan te gaan met zijn onmiddellijke tegenstander en tijdens een hele campagne niet één keer de naam van McGovern vermeldde. Naast het feit dat Nixon beroep gedaan heeft op reclamespecialisten en zich heeft ingelaten met nog minder smakelijke praktijken (denk aan de zaak Watergate) heeft hij tenvolle kunnen beschikken over de faciliteiten van een president. Als laatste stunt heeft hij zijn grootste vertrouweling Kissinger hals over kop in onderhandelingen met Noord-Vietnam gestort. Dit gaf blijk van zijn vredeswil. Een vredeswil die, voor de doorsnee Amerikaanse burger aanvaardbaar was terwijl deze van McGovern omschreven werd als de volledige kapitulatie.

45 t.h. VAN DE INGESCHREVEN KIEZERS ONTHOUDEN ZICH :

Te dikwijls wordt vergeten dat naast de twee kandidaten van de grote partijen ook een reeks alternatieven aanwezig zijn. Zoals meestal wordt over de tweederangskandidaten weinig gesproken en hebben ze ook heel weinig stemmen. De onverschilligheid van de kiezer is echter zo groot dat 45 t.h., dit is bijna de helft, zich niet eens de moeite neemt om naar de stembus te gaan. Voor Nixon betekent dat meteen dat hij de spektakulairste overwinning uit de presidentsverkiezingen der V.S. behaald met het laagste deelnemers percentage. Dat de omvang van onthouding belangrijk is wordt nog duidelijker als men weet dat de bevoegdheden van de president zeer groot zijn en als erop gewezen wordt dat deze verkiezingen gepaard gaan met een gedeeltelijk herkiezen van de senaat en een herkiezing voor het congres. Wat dit concreet betekent is het volgende : op 100 th. kiesgerechtigden vinden wij 45 t.h. onverschilligen, 33 t.h. Nixon gezinden, 20 t.h. voor McGovern en 2 t.h. voor de alternatieve kandidaten. Hoe kan dit hoog aantal onverschilligen geplaatst worden? Welke mensen onthouden zich en waarom? Deze vraag kan enkel een gissing blijken. Een degelijk antwoord

zou men alleen verkrijgen door een uitgebreide opiniepeiling bij de Amerikaanse bevolking. Nochtans kunnen we proberen ergens tot een verklaring te komen. Behoudgezinden hadden hun kandidaat : Nixon. De mogelijkheid bestaat wel dat enkele t.h. van de onthouders Nixonfans waren die zich - overtuigd als ze waren van de overwinning van Nixon - niet verplaatsten. Indien dit het geval is dan nog vertonen deze mensen een uiterste onverschilligheid vermits zij niet eens hun kiesrecht vervulden voor de vernieuwing van senaat en congres. Een andere mogelijkheid bestaat ook : zij zijn ervan overtuigd dat tenslotte de president het voor het zeggen heeft (zie functies van de president) Met andere woorden, zij geven toe dat hun zo wijd vermaarde democratie grotendeels de alleenheerschappij van één individu vertegenwoordigt. Indien iemand overtuigd was van de waarde van McGovern dan zullen we deze niet vinden binnen de onthouders vermits uit de opiniepeilingen bleek dat McGovern alle stemmen die hij kon bekomen nodig had om Nixon eventueel te verslaan. Zitten in de 45 t.h. McGovern gezinden dan moeten dit mensen zijn die ondanks hun geloof in de waarde van het programma van McGovern er van overtuigd zijn dat dit binnen het bestaande systeem geen enkele garantie biedt. Met andere woorden : de bestaande politiek spreekt hen niet aan en zij geloven er vast in dat zij, door naar de stembus te gaan, niks aan die politiek kunnen wijzigen. Nog anders : zij geloven niet dat zij inspraak hebben en trekken het democratisch karakter van de Amerikaanse maatschappij in twijfel. De alternatieve kandidaten vertegenwoordigen over het algemeen uiterst linkse organisaties. De massa die zich onthoudt gaf evenmin haar steun aan deze mensen. Deze uiterst linkse organisaties zijn niet in staat hun vertrouwen te winnen. Welke de redenen daarvan zijn is moeilijk op te sommen. We kunnen wel verwijzen naar een zekere vorm van aangeleerde afkeer tegenover de Marxistische ideologie, waarschijnlijk gebonden aan een angst voor het verliezen van datgene wat men heeft, ook al is dit heel miniem. Anderzijds heeft die massa blijkbaar ook genoeg van de traditionele partijen en heeft zij waarschijnlijk een zekere vorm van bewustzijn waarbij zij niet geloofd in het feit dat hun stem enige verandering in de bestaande situaties kan brengen. Dit vertegenwoordigt terug een impliciet ontkennen van het bestaan en van de werking van een democratie.

Hoe men de zaak ook bekijkt: de onthouding is de uitdrukking van ongeloof in de werking van de democratie. Minder uitgesproken, maar naar onze mening toch in grote mate aanwezig is daarbij het vragen naar alternatieven die aangepast zijn aan de Amerikaanse situatie van vandaag. De linkse organisaties verkrijgen het niet naar voor te komen als 'het alternatief' door hun gebonden zijn aan een strikte ideologische lijn. McGovern die binnen de traditionele structuren nieuwe uitzichten trachtte te plaatsen kon het vertrouwen niet winnen door zijn geschipper. Voor de onthouders een teken aan de wand dat ook hij terecht komt in een machtsapparaat dat zich stelt tegen verandering die hun macht zou kunnen aantasten.

Voor de Amerikanen zijn de hele verkiezingen met zijn schandalen, zijn overwinning en zijn onthoudingen niet iets om fier over te zijn. Zij tonen dat het maatschappijbeeld grondige verandering nodig heeft, dat de democratie niet schitterend funktioneerde, dat de Amerikaanse burger zelf heel weinig geloofd in haar werking.

B.P.

midden-oosten

TWEE JEMENS? WELK IS WELK?

Op 30 november 1967 ontstond de Demokratische Volksrepubliek Jemen (D.V.J.). In vijf jaar heeft deze Republiek moedig en succesvol een lange reeks aanvallen doorstaan die haar bestaan bedreigden. De grote aanstoker van deze aanvallen was Saoedi-Arabië.

SAOEDI-ARABIE, DE POLITIEAGENT VAN HET ARABIES SCHIEREILAND

Waarom is de D.V.J. zulk een doorn in het oog van koning Feisal? Het zal wel niemand verwonderen als we zeggen dat hier een petroleumreukje hangt.

De Perzische Golf bevat 62 t.h. van de wereldreserve aan petroleum. West Europa haalt er 47 t.h. van zijn verbruik. De aanvoerweg loopt langs de Zuidkust van het Arabies schiereiland door de Rode Zee en het Suez-kanaal (of nu langs kaap de Goede Hoop). Deze zuidkust is dus van primordiaal belang voor de bevoorraading van West Europa.

Een ander aspect van de zaak en niet minder belangrijk, is dat een verandering van politieke oriëntatie in die gebieden zich als een kettingreactie kan verspreiden en de wankelende sjeikdommen en sultanaten van de Perzische Golf omverwerpen.

Saoedi-Arabië leeft van zijn petroleumuitvoer :

in 1962 409 miljoen dollar

1970 1150 miljoen dollar

1972 2000 miljoen dollar (verwacht)

en als we zeggen Saoedi-Arabië bedoelen we natuurlijk Feisal en zijn klik. Dan kan men wel begrijpen dat die man zijn inkomen wil beveiligen en, gesteund door zijn Amerikaanse vriendjes (ARAMCO e.a.), elke poging tot verandering de kop wil indrukken. Wanneer in Aden dan een revolutionaire beweging aan de macht komt is dat wel een zeer vervelende zaak. Zomaar het land binnenvallen om dat regime uit te schakelen is niet netjes en een beetje te opvallend maar er zijn daar in de buurt een aantal landjes die onder druk kunnen gezet worden om die "opstandelingen" in het Zuiden het leven onmogelijk te maken. De Arabische Republiek Jemen (A.R.J.) ook wel Noord-Jemen genoemd, en het sultanaat Oman vragen trouwens niets liever dan deze "epidemie" uit te roeien. Daarom volgt de ene aanval op de andere, november 1969, november 1970, oktober 1971, februari 1972... Officieel strijdt "Noord-Jemen", de A.R.J., dus tegen "Zuid-Jemen", de D.V.J.

Hoe is dat land ooit verdeeld geraakt?

EEN WEINIG GESCHIEDENIS

Oorspronkelijk was er maar één Jemen, of beter, géén Jemen. Geografisch heeft de streek steeds die naam gedragen, van menselijk standpunt was er echter nooit eenheid.

In zeer vroege tijden kwamen daar golven Arabieren aan op zoek naar een vruchtbaar land en voortgedreven door andere golven Arabieren... Ontelbare stammen hebben door de geschiedenis heen ieder hun stukje land gehad en hebben steeds weer getracht hun stukje uit te breiden door dat van hun buurman in te palmen. Die toestand is nu pas aan het eindigen. De Zuidkust van Arabië is altijd al kommercieel belangrijk geweest, eerst als onderdeel van de "wierook-handelsroute", later als verbinding met Indië.

HET KOLONIALISME DOET ZIJN INTREDE.

In 1513 trachten de Portugezen vaste voet te krijgen in Aden, de enige goede haven op de ganse kust, om zo een handelsroute naar het Oosten te openen, achter de rug van de Arabieren. Hun poging mislukt echter en wordt voortgezet door de Engelsen. Dezen blijven aandringen ook tijdens de Turkse bezetting van het gebied en slagen er eindelijk in de haven te bezetten, in ruil voor een jaarlijkse subsidie aan de sultan van Lahaj die ondertussen, gebruik makend van de Turkse verzwakking, het gebied had bezet. We zijn dan 1839.

In de volgende jaren bezetten zij een reeks eilanden : Perim in de golf van Aden (1857), Kuria Muria tegenover Oman (1877) en tenslotte Kamaran in de Rode Zee (1915). Zo hadden zij steunpunten om de ingang van de Perzische Golf en de Rode zee te controleren.

Het gebied wordt uitgebreid en verdeeld in twee Britse protektoraten, Oost en West. In totaal een gebied van een 160.000 km² met ongeveer 600.000 inwoners verdeeld over ontelbare stammen.

De Britten zullen nu alles in het werk stellen om deze verdeeldheid te bestendigen. Zij gaan afzonderlijke verdragen aan met de vele sjeiks, moedigen tolrechten aan tussen de gebieden van de verschillende stammen. In een woord bestendigen zij de bestaande feodale structuren. Zo wordt een nieuw land geboren : Aden.

Scholen worden opgericht voor de kinderen van de sjeiks en de notabelen, doch andere scholen in Damaskus, Kaïro en Baghdad hadden meer succes. In de jaren 1950 werden daar jongeren uit Aden gevormd die een geest van nationalisme opvingen in Syrië, Egypte en Irak en deze verspreiden bij hun terugkeer. De Egyptische Revolutie van 1952 en de persoonlijkheid van Nasser vonden weerklank. Verschillende nationalistische bewegingen ontstonden in het protektoraat, er volgden relletjes met de Britten, ook de boeren kwamen in opstand en uiteindelijk werden de Engelsen verplicht op 30 november 1967 het land te verlaten.

Negentien jaar na Palestina hadden de Engelsen, door dezelfde fouten, een land geschapen en verloren.

Maar wat was er ondertussen in het Noorden, in Jemen gebeurd?

JEMEN, VAN FEODAAAL KONINKRIJK NAAR FEODALE REPUBLIEK

- De vestiging van de dynastie in 897 na C. trekt Yahya ibn-Hussayn al-Rassi met een groep aanhangers Jemen binnen en vestigt zich daar als Imam, religieuze en wereldlijke leider. Hij voerde het Zaydisme in, een niet mystieke, puriteinse sekte van de Islam. De notabelen en leiders van deze sekte verkiezen hun leider, de Imam uit de afstammelingen van Ali (de schoonzoon van de Profeet) en de voorkeur gaat naar de meest bedreven theoloog, vandaar dat de bibliotheek van Sana'a, de vroegere hoofdstad van Jemen, ontelbare theologische manuskripten van een zeer grote rijkdom bezit.

Daar het koningschap niet erfelijk was kon er dus lange tijd geen sterk centraal gezag gevestigd worden en de stamtwisten vierden zoals in het Zuiden, hoogtij.

In 1520 nemen de Turken ook dit gebied in en kunnen zich

handhaven door de verschillende sultans tegen elkaar uit te spelen.

In het begin van de XIXe eeuw wordt het land bezet door de Wahhabeten, een andere sekte van de Islam, in de helft van de XVIIIe eeuw ontstaan, die de terugkeer naar het zuivere geloof verkondigde. Alhoewel deze sekte in Jemen niet veel succes had zal zij in het algemeen een drijvende kracht zijn voor het ontwakend Arabisch nationalisme en o.a. aanleiding geven, in een meer fantastische vorm, tot de stichting van Saoedi-Arabië (1904...)

De Imam van Jemen kan, met de hulp van de Egyptische Pasja in 1818 zijn land heroveren. In dat jaar zal de sultan van Lahaj Aden aan de Engelsen "verhuren". Deze sultan was echter theoretisch een vazal van de Imam Yahya van Jemen. Van die tijd af zal Jemen spreken van het Zuiden als een "bezet gebied" en ondanks alle verdragen zal het steeds pogingen ondernemen dit land in te palmen. De naam Zuid Jemen die we zo dikwijls horen op de radio en televisie is dus ideologisch geladen vermits hij de indruk verwekt dat het hier om een afgescheurd deel gaat dat rechtmatig toekomt aan de A.R.J.

In 1840 bezetten de Turken terug het kustgebied, de Imam behoudt het binnenland. De toestand wordt echter zeer onrustig en de Imam kan zich nauwelijks handhaven tegenover zijn binnenlandse konkurrenten. De Turken worden dit spelletje moe en bezetten gans het land.

- Een guerilja... in verkeerde handen

Deze gebeurtenissen zijn zeer belangrijk omdat zij aanleiding zullen geven tot het ontstaan van een guerilja. Deze is echter niet uit het volk gegroeid maar onder leiding van de Imam die zijn grondgebied wil heroveren. Deze verzetsbeweging in handen van reaktionairen zal de verdere geschiedenis van Jemen bepalen.

De guerilja wordt intensiever en in 1913 worden de Turken teruggedreven tot de kust, in 1918 wordt Jemen onafhankelijk.

- Het feodale koninkrijk

Yahya wil zijn land nu gaan uitbreiden. In het Noorden wil hij graag een stukje Saoedi-Arabië, in het Zuiden lijkt Aden hem wel een parel voor zijn kroon. Wat dit laatste betreft stuit hij natuurlijk op de Britten. Om tegen hen op te kunnen zal hij een verdrag sluiten met fascisties Italië (1927), de Sovjet-Unie (1928) en Iraq (1931). Deze pogingen blijven echter zonder resultaat en in 1934 ziet hij zich genoopt met Noord- en Zuiderburen vrede te sluiten.

Na de tweede WO helt het land meer over naar de Amerikaanse kant. De USA nemen nu stilaan de rol over van Engeland in het Midden Oosten.

Yahya wordt steeds despotischer en in 1948 breekt een opstand van de burgerij uit onder leiding van een notabele uit Sana'a. Yahya wordt vermoord doch een van zijn zonen weet het land 'manu militari' terug te onderwerpen. Als Imam Ahmad neemt hij de regering op zich. Om een nieuwe rebellie te vermijden vormt hij een Kabinet en een Raadgevend Orgaan.

De nadruk wordt nu duidelijk gelegd op buitenlandse hulp, Een West Duitse firma exploiteert zoutmijnen, de D.D.R. richt een cementbedrijf op, een looierij en tekstielmolens. Samen met de West Duitse Deilmann Bergbau doet de 'Yemen Development of America' aan Petroleumexploratie.

Zeer handig zoekt de nieuwe Imam bij de socialistische landen een tegengewicht tegen de groeiende Amerikaanse invloed. In 1956 worden handelsverdragen gesloten met de Sovjet-Unie,

de D.D.R. en worden studenten uitgewisseld met Tsjecho-Slowakije. Vanaf 1957 zal de Sovjet-Unie zorgen voor de ontwikkeling van de enige Jemenitische haven : Hodeida, en van de olievelden in de omgeving van al Badr.

Na een bijna geslaagde burgerlijke revolutie wordt Ahmad weer strenger.

In 1962 wordt hij opgevolgd door zijn zoon al Badr. Diens regering zal echter zeer kort zijn vermits hetzelfde jaar nog Abdullah al-Sallal met een deel van het leger revolteert, het land verovert en de republiek uitroept.

- De feodale republiek

Op dat ogenblik ondervindt Nasser moeilijkheden met de Arabische landen. Vanuit Syrië, Jordanië en Saoedi-Arabië komt hevige anti-Egyptische propaganda. Wanneer het nieuwe Jemenitische regime zich dan voor Nasser uitspreekt grijpt deze de geboden kans en stuurt troepen en wapens om de jonge republiek te steunen. Hierdoor bewijst hij twee zaken : de Arabische nationalistes kunnen op hem rekenen in hun strijd tegen de oude regimes en hij is sterk genoeg om het machtige Saoedi-Arabië schaakmat te zetten.

De oriëntatie in beide landen was fundamenteel dezelfde. Jonge officieren waren het oude regime beu en stelden met de hulp van de stadsburgerij een republiek in. In Egypte had men echter het oude regime onmiddellijk van de kaart geveegd, in Jemen was de Imam al Badr kunnen ontsnappen en vond hij steun bij zijn oom emir Hassan die in Saoedi-Arabië verbleef. Dit zal aanleiding geven tot een zeer lange strijd tussen royalisten en republikeinen, Egypte zal gedurende drie jaar een derde van zijn troepen inzetten, zelfs tijdens de zesdaagse oorlog, wat bewijst dat hij niet van plan was deze oorlog met Israel te beginnen.

De strijd blijft onbeslist en in 1965 worden onderhandelingen aangevat tussen Faisal en Nasser. Pas na de zesdaagse oorlog zal een overeenkomst bereikt worden. Egypte zou zijn 50.000 man tegen eind 1967 terugtrekken en Saoedi-Arabië zou brede subsidies toekennen aan het door deze oorlog verzwakte Nijl-land. Het prestige van Nasser staat dan op een zeer laag punt daar hij de oorlog verloren had en het feit dat hij de Jemenitische republikeinen aan hun lot overliet verlaagde het nog meer. Het zag er dus naar uit dat de royalisten de bovenhand zouden halen. Zij marsjeren op naar de hoofdstad, doch worden tot ieders verbazing teruggedreven door de republikeinen. Rond 1968 raakte het royalistisch kamp dan nog verdeeld en begon het 'Bevrijdingsfront van Zuid-Jemen' overwinning na overwinning te behalen in het vroegere Britse protektoraat. Een tweede Republiek werd geboren op het Arabies schiereiland.

- De ene republiek is de andere niet

In een eerste fase gaan de beide republieken samen vechten tegen de Jemenitische royalisten. Nog in 1968 ontstaan er ernstige onenigheden tussen de premier Al-Amri, aanvoerder van het leger, en meer linkse krachten in Jemen. De legerleiding zit echter vast in het zadel en weet de traditionele structuren te waarborgen.

In 1970 wordt de eerste grondwet afgekondigd. De regering van het land zou er als volgt uitzien: elk dorp kiest een vertegenwoordiger (uiteraard de sjiek of iemand van zijn familie), deze verkozenen duiden 159 mensen aan die een Raadgevende Raad vormen. Deze raad kiest dan een Presidentiële Raad (3 mensen), deze laatste Raad kiest dan een President. Vermits het land nog steeds feodaal gestructureerd is gaat het hier natuurlijk om een pseudo-democratie die slechts een of-

ficieel kader zal verlenen aan de bestaande machtsstructuren. Opmerkingwaardig in die grondwet is verder dat politieke partijen verboden zijn. Elke kracht die de bestaande structuur bedreigt is dus geweerd.

Ondertussen heeft "Zuid Yemen" de naam 'Volksrepubliek Jemen' aangenomen, wat bepaald onaangenaam klinkt in de oren van de Jemenitese potentaten.

DE VOLKSREPUBLIC JEMEN NU.

- De laatste reaktionairen worden verslagen.

We zagen hierboven dat de Britten tijdens hun protektoraat alles gedaan hebben om de bestaande feodale toestand te bevrozen.

Het Bevrijdingsfront dat in '67 aan de macht komt moet dus vertrekken van die basis. In het begin wordt de regering geleid door militairen en bevrijdingsfront samen. Weldra zal er zich in dit laatste een splitsing voordoen tussen meer conservatieven en meer progressieven. Reeds in 1968, tijdens het 4e kongres van de beweging te Zinjibar was deze tegenstelling gebleken wanneer de rechtsen zich kantten tegen de resolutie die zei dat :

"de opbouw van een revolutionaire voorhoedebeweging inhoudt dat haar leden gevormd worden in het wetenschappelijk socialisme om het intellectuele niveau te verhogen, de eenheid van de beweging te bevorderen en haar overgang naar een socialistische voorhoedepartij voor te bereiden en dat op de eerste plaats "volksraden in alle gebieden van de Republiek moeten gevormd worden."

- De volksrepubliek wordt opgebouwd.

Op 22 juni 1968 overwint de linkse tendens dankzij een sterke basis bij de bevolking. Nieuwe economische structuren werden dan uitgewerkt.

- raden verkozen door de volksalliantie (soldaten van plattelands-oorsprong, arbeiders, boeren, progressieve intellectuelen)

- nationalisatie van de monetaire sektor

- nationalisatie van de petroleum

- nationalisatie van de buitenlandse handel

Wat betreft de relaties met de andere landen : verbreken van relaties met de V.S., erkenning van de D.D.R. en van de Voorlopige Revolutionaire Regering van Zuid Viët-Nam.

Het 5e Kongres beklemtoont dat de leiding behoort aan de arbeidersklasse en haar bondgenoten de boeren.

Een driejarenplan (72-74) legt de nadruk op het vervoer en de wegen, de landbouw en de industrie.

Vooraf op landbouwgebied betekent dit een geweldige ommekeer. Tot dan toe was deze in handen van grootgrondbezitters die hun land in kleine stukken verdeelden en in huurpacht gaven aan kleine boeren. Nu krijgt de landbouwer 80 t.h. van

de opbrengst van het gemeenschappelijk werk, 20 t.h. wordt terug geïnvesteerd. Deze investeringen zijn belangrijk want het grootste deel van het land was verwaarloosd en vervallen tot woestijn. Om winstverdeling en doelmatige uitbating efficiënt te combineren werkt men nu in kollektieve boerderijen, geheel geleid door de boeren zelf. Machines worden aangekocht in de socialistische landen en door wetenschappelijke ontginning kon de opbrengst vele malen vermeerderd worden op enkele jaren tijd.

Syndikaten werden opgericht, vrouwen kregen gelijke rechten en om deze verwezenlijkingen te verdedigen werd een volksmilitie ingesteld. Deze militie zorgt, naast de scholen, zowel voor een theoretische (politieke) als praktische vorming.

Uit dit alles blijkt duidelijk dat het enige wat de Volksrepubliek nog kan bedreigen een aanval van buitenuit is. Het is ook onze taak erover te waken dat dit niet ongestraft kan gebeuren.

M. Tanret

MUURKALENDER 1973 - VIETNAM.

Het is hoog tijd, wanneer u eveneens uw huiskamer wil versieren met onze mooie vietnam muurkalender, ons uw bestelling over te maken.

Denk er ook aan dat deze kalender een prachtig en origineel geschenk is dat u aan familieleden en vrienden als kerst of nieuwjaarsgeschenk kunt aanbieden.

Deze Vietnam-kalender is te verkrijgen door overschrijving van 135 fr. plus 5 fr. port op Prk. 95.60.15 van VREDE vzw. - Bagattenstraat 136 - 9000 GENT.

NIEUW !

EEN LANGSPEELPLAAT OVER VIETNAM.

Onze vrienden van de franse vredesbeweging komen een langspeelplaat uit te geven met Vietnamese gedichten in het frans. Deze worden gezongen door de bekende zangeres Franceska SOLLEVILLE.

De omslag werd geïllustreerd door de kunstschilder Pignon met een tekst van Picasso. Deze 30 cm. plaat is te verkrijgen door overschrijving van 250 fr. plus 15 fr. port op postrekening 10.112.88 van de B.U.V.V. - Vlaams Komitee - Gent.

BEZOEK VAN GENERAAL SUHARTO.

PERSMEDEDELING.

Ter gelegenheid van het officiël bezoek aan ons land van Generaal Suharto, President van de Indonesische Republiek, wenst het dagelijks bestuur van de Belgische Unie voor de Verdediging van de Vrede de aandacht van de openbare opinie te vestigen op het feit dat, bij de militaire staatsgreep van 30 september 1965 in Indonesië - waarvan Generaal Suharto de leiding had - ongeveer vijf honderd duizend mensen koelbloedig werden vermoord.

Vandaag, zeven jaar later, zitten nog meer dan honderd duizend politieke gevangenen zonder enige vorm van proces, onder onmenselijke voorwaarden, opgesloten in gevangenis en concentratiekampen op het eiland Buru.

De Belgische Unie voor de Verdediging van de Vrede (BU VV) vermeent dat de regering niet het recht heeft gemeenschapsgelden en technische hulp ter beschikking te stellen voor de economische ontwikkeling van Indonesië indien zij niet voorafgaandelijk met kracht eist dat, in naam van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens en de humanitaire principes vervat in de grondwet van de Indonesische staat, de honderd duizend politieke gevangenen zouden worden vrijgelaten en als volwaardige burgers zouden worden behandeld.
Gent 20.11.72.

te zot om

los te lopen

"Men geeft ons 300 escudos per dag. Het is niet slecht betaald voor een werkje die boeiend is en snel afgehandeld wanneer men 17 à 20 jaar is en graag brokken maakt..." dit is de verklaring van een van de jonge leeglopers die in Chili tijdens de recente stakingen van de middenstand rellen uitlokten, ruiten braken en de arbeiders en politie provoceeden. Als bij toeval waren steeds fotografen en filmoperateurs terplaatse zodat de "wereld kon geïnformeerd worden over de wanorde in Chili"...

Klas Barbie, de vroegere chef van de Gestapo van Lyon, die een onderkomen gevonden heeft in Bolivië verklaarde aldaar in een interview aan de "El Diavio" van La Paz dat hij er de voorkeur aan gaf een oorlogsmisdadiger te zijn dan een verrader van Duitsland zoals Willy Brandt...

De Franse regering heeft het tot heden nog niet nodig geoordeeld haar protest over te maken aan de Verenigde Staten voor de aanval op de Ambassade te Hanoi waarbij de Franse vertegenwoordiger Susini gedood werd...

In Santiago werden acht honderd vijftig arbeiders van een bouwbedrijf afgedankt onder de beschuldiging dat zij, ondanks het lock-out van de directie, waren blijven voortwerken....

Met honderd en twee stemmen tegen één (de Verenigde Staten) en zeven onthoudingen heeft de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties een Sovjet resolutie goedgekeurd waarin de grote lijnen werden vastgelegd voor directe T.V. uitzendingen met satellieten. Het is de eerste maal sinds het bestaan van de O.V.N. dat de Verenigde Staten volledig geïsoleerd bleef bij een stemming...

Voor de eerste maal werd in de loop van de maand november, het voorzitterschap van de Veiligheidsraad waargenomen door een vrouw. Deze eer viel te beurt aan Mevrouw Jeanne Martin Cisse van Guinea. Mogen we dit niet beschouwen als een lesje vanwege de landen van de derde wereld...

In het "demokratisch Spanje" van Franco, werden personen die verdacht waren lid te zijn van de Kommunistische Partij veroordeeld tot gevangenisstraffen gaande van één tot dertien jaar onder de beschuldiging van illegale propaganda...

Het Britse Opperste gerechtshof heeft de Sunday Times verboden verder te gaan met de publicatie van artikelen over de Softenonkinderen in Engeland. Omdat de krant een reeks bijdragen publiceerde, o.m. over de ontoereikende vergoedingen die aan de zwaar verminkte kinderen werden uitgekeerd, legde de maatschappij die de Thalidomide verdeelde klacht in. "Distellers Biochemicals LTD", de firma in kwestie, is een van de meest welvarende maatschappijen van Engeland. Zij verdeelt o.m. de zogezegde concurerende whiskymerken als Johnny Walker, Vat 69, Black and White, Haig, en White Horse over de hele wereld...

De Belgische Regering heeft een voorliefde voor de landen waar militaire dictaturen aan de macht zijn. Het Indonesië van Soeharto, waar 500.000 mensen werden vermoord en 100.000 zonder vorm van proces sinds zeven jaar in concentratiekampen zuchten, ontving van België van 68 tot 71 een lening van 410 miljoen B. Fr....

De Verenigde Staten heeft besloten zijn bijdrage aan de O.V.N. te verminderen van 31,52 t.h. tot 25 t.h. Intussen blijft het feit dat de zetel van de O.V.N. te New York gevestigd is voor de Amerikanen een goede zaak. De verschillende diplomatieke missies die te New York verblijven verteren er voor verblijf en onderhoud jaarlijks een slordige 130 miljoen dollar...

De wapenindustrie blijft voor Frankrijk geen slechte zaak. Twee honderd twee en zestig duizend personen zijn hierbij betrokken en vijftien percent van deze werken voor de uitvoer. De Verenigde Staten, die haar hegemonie in gevaar ziet, heeft tijdens een recente NAVO bijeenkomst een tegenaanval ingezet om haar "makten" te behouden...

Volgens peilingen van het Nationaal Instituut voor huisvesting is het aantal ongezonde woningen die niet voor verbetering vatbaar zijn in ons land op tien jaar tijd gestegen van 19 tot 38 t.h. (1962-1972). Slechts 26 t.h. van alle woningen beschikken over centrale verwarming en 9 t.h. beschikken zelf niet over afvoer van wateren naar riolering. Intussen zijn er wel miljarden voor bewapening...

De Kristen-Demokratische partijgangers van Frey in Chili hebben een wetsontwerp ingediend waarbij het de boeren, die dank zij de landbouwhervorming gronden ter beschikking zouden krijgen, toegelaten zou zijn deze gronden opnieuw te verkopen. Een vorm om de grootgrondbezitters toe te laten opnieuw in bezit te komen van de onteigende gronden...

De Belgische Para's die zich hadden laten opmerken door hun sadistisch optreden tegen zogezegde "krijgsgevangenen" - waaraan we in ons vorig nummer ons editoriaal wijdden - kregen allen van de Krijgsraad slechts voorwaardelijke straffen. Voor vredesmilitanten of arbeiders die voor hun bestaat vechten is men meestal niet zo mals...

OPROEP VAN KUNSTENAARS VOOR VREDE IN INDO-CHINA

In het vorig nummer van "Vrede" publiceerden we de oproep van het initiatief - komitee van kunstenaars voor Vrede in Indochina.

Onderstaande kunstenaars gaven gevolg aan deze oproep en sloten zich aan het initiatief.

Het is verheugend vast te stellen dat talrijke kunstenaars in Vlaanderen geen angst hebben om hun verantwoordelijkheid op te nemen. Deze oproep werd overgemaakt aan Minister Harmel en aan de Amerikaanse kunstenaars die ijveren voor de vrede. Opvallend is wel dat, met uitzondering van de B.R.T. en enkele kranten, de overgrote meerderheid van onze pers het niet nodig achtten deze oproep over te nemen. Commentaar is hierbij zeker overbodig. Kunstenaars die de oproep nog willen onderschrijven kunnen dit door zich te richten tot Jan Hoet - Distelstraat 39 9000 Gent

Bijdragen voor het dekken van de kosten van deze actie kunnen worden gestort op Prk 90.24.21 van Leo Madelein - Warschaustraat 29 - 8400 Oostende.

Ward Ruyslinck - schrijver - Pulle - Pol De Wispelaere - schrijver - hoogleraar - Damme, Jan Van Calsteren - jeugdschrijver - Antwerpen, Etienne Elias - kunstschilder - Oostende, Gilb. Swinberghe - kunstschilder - Brugge, Bart en Ortrud Mar-echal - keramie

Maréchal - keramiekers - Eeklo, Pol Spilliaart - beeldhouwer - Brugge, Jef Van Teurenhout - kunstschilder - Oostende, Luc Claus - tekenaar - Brussel, Leo Madelein - kunstadviseur - Oostende, Hubert Devogelaere - dichter - Brussel, Chantal De Smet - lic, kunstgesch. - Gent, Rudi Van Vlaanderen - direkt. RITCS, Brussel, A. Petre - kunstschilder - Antwerpen, Roger Tibau - kunstschilder - Antwerpen, Janine De Rop - romanschrijfster - Gent, Simone Tits - keramiste - Tervuren, Patrick Lebon - Kineast - Berchem, Willy Christiaans - artist - Merksem, Jos Shaken - dichter - Merksem, Louis Celis - fotograaf - Merksem, Marc Brigoo - toneelmeester - Antwerpen, Joos Seutens - geluidstechniek - Antwerpen, Jos Van Gorp - producer - Antwerpen, Ani De Clercq - producer - Antwerpen, Pol Mara - kunstschilder - Antwerpen, Achillis Mussche - lid Koninklijke Academie - Gent, Roel D'Haese - beeldhouwer - Nieuwpoort, Jan Burssens - kunstschilder - Gent, Marc Boone - kunstschilder - Eeklo, Roland Monteyne - beeldhouwer - Her-

dersem, Walter Lievers - musicus - Melle, Roger Raveel - kunstschilder - Machelen, Rudolf Meerbergen - kunstschilder - Antwerpen, Guido Backelmans - kunstschilder - Antwerpen, Vic Nees - komponist - Grimbergen, Willem Roggeman - schrijver-secretaris Vlaamse P.E.N.club - Brussel, Aster Berkhof - schrijver - Asse, Frans Van Den Brande - beeldhouwer - Mechelen, Camiel Van Breedam - beeldhouwer - Aartselaar, E. Erlech - beeldhouwer - Antwerpen, Bert Brouwers - auteur - lit. socioloog - Oostende, Jan Vercammen - Erevoorzitter van de Vereniging van Vlaamse Letterkundigen - Ere - Hoofdinspecteur - St. Michiels, Hubert De Jonghe - promotor - Geluwe, Treesje D'Hollander - ontwerpster - Geluwe, Raoul Servais - kineast - Oostende, Frans Buyens - regisseur - auteur - Antwerpen, Octave Landuyt - kunstschilder - Heusden, O. Vilain - kunstschilder - Hasselt, Denys Goossens - beeldhouwer - Eeklo, H. Persoons - kunstschilder - Antwerpen, Louis Govaerts - directeur Instituut van Kunstambachten - Antwerpen, Jacky De Mayer - beeldhouwer - Oostende. Van Landschoot - tekenaar - Eeklo, Marc Braet - dichter - Brugge, Jan De Wilde - zanger - Lede, Jaak Vissenaken - acteur-regisseur - Gent, L. Sevrechts - kunstschilder - Antwerpen, Jan Verwest - kunstschilder - Merelbeke, P. Van Den Broeck - kunstschilder - Antwerpen, Roger Somville - kunstschilder - Tervuren, Carlo De Roover - kunstschilder - Antwerpen, Jacky De Ceuster - aktrice - Berchem, Dily Demuynck - aktrice - Berchem, Albert Sluys - promotor - Merksem, Micha Van Santvliet - aktrice - Antwerpen, Dirk Declair - acteur - Antwerpen, Guido Henerickx - filmregisseur - Antwerpen, Elie Elia - kunstschilder-Beeldhouwer - Ledeberg, Jules De Roover - architect - Deurne, Bert Hildebrandt - kunstschilder - Antwerpen, Gust Gils - Brasschaat, Jef Bierkens - kunstenaar - Schulen, Chris Yperman - schrijfster - Nieuwpoort, Hilde Haerden - kunstschilder - Gent, Mark Dangin - dichter-kritikus - Gent, Jean Bilquin - kunstschilder - Drongen, Joseph Willaert - kunstenaar - Gistel, Jan Hoet - lic. kunstgeschiedenis - Gent, Albert Dedeken - kunstenaar - Schoten, Pijnenburg - auteur - Heide Kalmthout, Jos Van Lancker - kunstschilder - Deurne, Fernand Auwera - schrijver - Antwerpen - Gilbert Van Hool - etser - Brasschaat, Maurice Van Den Driessche - etser - Boeckhout, Edwig Goyvaerts - Leraar - Heist op de Berg, Vic Estervam - kunstschilder - Antwerpen, Jan Emiel Daele - auteur - Drongen, Paul De Vree - schrijver - Antwerpen, Komitee Brussel en Wallonië "Artistes pour le Vietnam" Colette & Roland De Naeyer - Everbeek.

PERSMEDEDELING OVER DE HOUDING VAN BELGIE IN DE O.V.N.

Het dagelijks bestuur van de Belgische Unie voor de Verdediging van de Vrede heeft met genoegen vastgesteld dat de dekoloniatiekommissie van de Verenigde Naties een resolutie aanvaardde waarbij de bevrijdingsbewegingen in Portugees Afrika (Angola, Mozambique en Guinea Bisseau) erkend worden als de autentieke vertegenwoordigers van de bevolking aldaar.

Het feit dat deze resolutie aangenomen werd door 103 landen op de 119 die in de kommissie zetelen (5 tegenstemmen en 13 onthoudingen) toont voldoende aan dat dit beantwoordt aan de mening van de wereldbevolking.

Het is dan ook onaanvaardbaar dat de vertegenwoordiger van de Belgische Regering het nodig heeft geoordeeld zich

te onthouden bij de stemming van voormelde resolutie. Dergelijke onthouding komt neer op een aanmoediging van de Kolonialistische oorlog en de daarmee gepaard omneslijke terreur die de Portugese regering voert tegen deze Afrikaanse volkeren.

Het dagelijks bestuur van de Belgische Unie voor de Verdediging van de Vrede vraagt dan ook de regering dringend terzake haar houding in overeenstemming te brengen met de beginselen van de rechten van de mens dat het recht op zelfbeschikking der volkeren inhoudt en met de mening van het overgrote deel van ons volk.

Zij doet beroep op de regering om tijdens de besprekingen van deze resolutie in de Algemene vergadering haar houding te wijzigen en haar stem te voegen bij deze van de 103 landen die deze goedkeurden.

Gent, 15 november 1972.

Om halfvier slaat de kerkklok het halfuur en Hauptstrumführer Kahn lost dan een pistoolschot in de lucht. Op dat ogenblik beginnen de mitrailleurs plotseling in de massa te schieten vanaf drie of vier meter afstand. Als er een bloedende kermende hoop mensen overblijft, de meesten reeds dood, komen SS soldaten en maken de gewonden af met pistolen (1).

Maar ik herinner mij die ene groep, de meesten vrouwen en kinderen, een stuk of tien, dicht op elkaar gedrongen, en je zag dat ze doodsbang waren, ze konden geen stap doen van de schrik. Nu, hij slingert weer een granaat. Het ding ontploft midden tussen hen in. Je hoort het gegil en toen de knal en toen zag je de lichamen uit elkaar spatten en de hele plek werd plotseling zo rood alsof iemand een kraan had opengezet. (2)

Een kleine jongen, drie of vier jaar, dook plotseling op voor een groep soldaten die een pad volgden. (3)

Het jongetje stond met grote ogen te staren alsof hij niet begreep wat er gebeurde. Toen heeft de radiotelegrafist van de kapitein hem een vuurstoot gegeven met zijn M-16 (3)

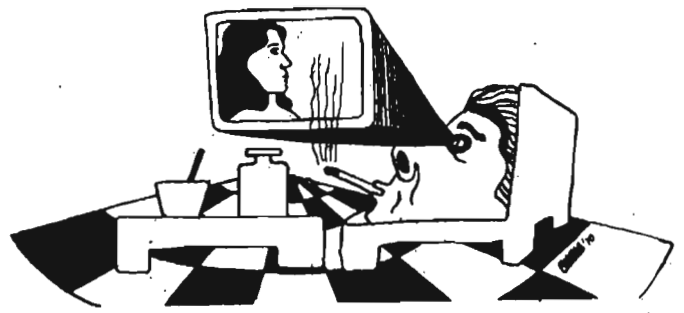
In die huizen lagen ammen, vrouwen en kinderen doodsbang tegen elkaar aangedrukt, je kon het goed zien door de ramen, want die huizen in de tropen zijn langs alle kanten open, maar toch werden die mensen zonder pardon doodgeschoten, vooral toen bekend was dat De Wageneire was gesneuveld, ze waren doodsbang om zelf geen kogel te krijgen (4).

Dit zijn stukjes uit het werk Gangreen II van J. Geeraerts. Het eerste handelt over de systematische uitroeiing door de SS troepen van een Frans dorpje tijdens de tweede wereldoorlog. Het tweede is een verklaring van een Amerikaanse soldaat betreffende de slachting in My Lai. Het jongetje was eveneens een slachtoffer van de VS soldaten. Het laatste stukje is een getuigenis van de 'roemrijke' landing van de Belgische elite-troepen in Stanley stad.

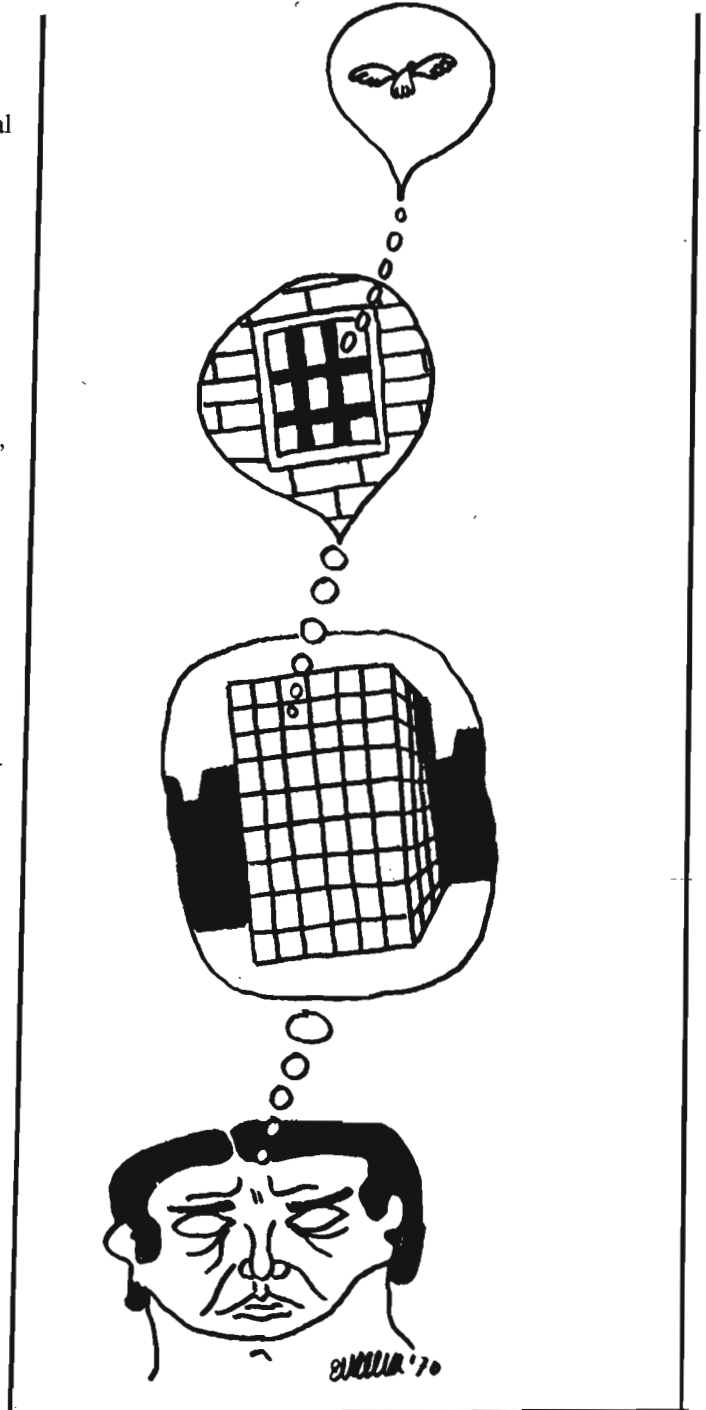
Dat gedeelte van het werk van J. Geeraerts kan men beschouwen als een aanvulling bij wat Hugo Claus schreef in "Leopold II". Het is revelerend om te lezen dat de eerste beschavingstaak van de Belgische administratie er in bestond ongeveer 3miljoen zwarten uit moorden. Dat feit alleen moet een enorme weerklank bieden aan het toneelwerk van Claus. Dat de systematische bedreiging en uitroeiing van de plaatselijke bevolking zich waarschijnlijk doorheen de ganse kolonisatieperiode heeft voortgezet wordt bevestigd door enerzijds de heftigheid waarmee de Congolese volken zich in de strijd wierpen, en anderzijds, door de brutaliteit waarmee de Belgische administratie (minister van oorlog was toen P.W. Segers) zich van haar taak kweet.

Het werk van Geeraerts zal voor vele jongeren de prikkel zijn tot een diepgaander studie van het recente Belgische verleden. Het zou vruchtbaar zijn in een democratisch stelsel jonge kiezers te vinden die weten waarom ze kiezen.

(1) Gangreen II p. 333; (2) p. 340, (3) p. 342, (4) p. 370.

VOOR LUIGALGLEZERS

derde wereld

OEGANDA : DE GEVAARLIJKE FRATSEN VAN EEN GENERAAL.

Op 8 november heeft generaal Amin, president van Oeganda, de grootste overwinning van zijn carrière behaald. Hij is erin geslaagd de economie van zijn land volledig te ontwrichten, door op drie maanden tijd ongeveer dertigduizend "aziaten" die de oegandese nationaliteit niet bezaten of die verloren hadden uit het land te zetten, en de ongeveer twintigduizend Oegandezen van Indische oorsprong naar het platteland te verbannen.

Hiermee heeft hij op zijn manier een "oplossing" gevonden voor een reëel probleem, dat bestaat in geheel Oost-Afrika, en dat nog een gevolg is van het engels koloniaal bewind. In de gloriejaren van het British Empire hadden de kolonizatoren massale koelies ingevoerd uit het toenmalige Indië (nu India aan Pakistan), vooral voor de wegenbouw en werk in de plantages. Dit gebeurde omdat die mensen beter geschikt waren voor dat soort loonslavenwerk dan de Afrikanen zelf. De racistische uitleg die de kolonizatoren daarbij gaven, kennen we nog wel : de "Negers zijn lui", terwijl de Indiërs "wel vuil maar toch werkzaam" waren.

Wel is het juist dat de Indiërs beter dat werk aankonden dan de Afrikanen, maar dat kan niet verklaard worden door racistische of andere mytologische theorieën. In grote lijnen kunnen we het verschijnsel waarschijnlijk best begrijpen door volgende ethnologische en sociaal-psychologische overwegingen.

De Indiërs in kwestie, die uit de armste lagen van de bevolking gerekruteerd werden, waren opgegroeid in een cultuur waar de arme het zonder meer normaal vond dat hij heel zijn leven hard moest werken onder leiding, en ten voordele van een rijke, in ruil voor zijn levensonderhoud en dat van zijn gezin. Een dergelijke houding kan echter op geen enkele manier samengerijmd worden met de fundamentele waarden van de Afrikaanse cultuur, waar iedereen als klein kind al leert dat hij moet werken te voordele van de clan, en dat hij in ruil daarvoor al het nodige van die clan zal krijgen. In een dergelijke samenleving is werken voor een buitenstaander, en dan nog in ruil voor iets onbegrijpelijks dat "loon" genoemd wordt, zogoed als ondenkbaar, zodat we niet verwonderd moeten zijn dat de Afrikanen veel moeite hadden (en nog altijd hebben) om zich aan te passen aan de eigendomsopvattingen van de kolonizatoren, terwijl de Indiërs, die nooit iets anders gekend hadden, er helemaal geen moeite mee hadden. Op het ogenblik leven er verschillende honderdduizende afstammelingen van die vroegere Indische koelies in geheel Oost- en Zuid-Afrika, en overall vormen ze min of meer een probleem. In Zuid-Afrika hebben de blanken van hun aanwezigheid gewoon een rassenprobleem gemaakt : Vorster en consoorten kunnen ze namelijk niet goed plaatsen in hun raslijst. Hun huidskleur is nl. te donker om ze als blanken te rangschikken, maar ze zien er ook niet uit als Afrikanen. Voor dit pseudoprobleem werd de volgende geniale oplossing gevonden : ze worden geklasseerd bij de "kleurlingen", d.i. als kruisingen van blanken en Afrikanen, iets om elke antropoloog en bioloog te doen brullen van het lachen.

In Oost-Afrika echter (vooral Oeganda, Kenia en Tanzania) heeft hun aanwezigheid geleid tot een sociaal-economisch probleem. Velen van hen hebben, nog onder het koloniaal bewind de kans gezien zich te vestigen als kleine zelfstandigen in de kleinhandel en ambachtelijke nijverheid, en dit verschijnsel werd nog meer geaccentueerd na de onafhankelijkheid. Sommige van die zaakjes hebben zich nu ontwikkeld tot grotere ondernemingen, en een en ander heeft ertoe geleid dat op het ogenblik een zeer groot deel van de handel en de industrie in de Oost-Afrikaanse landen gekontroleerd wordt door die "Aziaten". De meeste Afrikanen zien dit niet graag gebeuren, temeer daar die Aziaten in hun ogen nog altijd indringers zijn, overblijfsels van het vroegere koloniaal bewind en meelopers van de vroegere kolonizatoren.

Iets van dat alles is wel waar, en de onpopulariteit van de Aziaten wordt verder in de hand gewerkt door hun neiging zich te isoleren in afzonderlijke gemeenschappen, die duidelijk rijker zijn dan de doorsnee Afrikaanse bevolking. Kenmerkend voor de mentaliteit van velen onder hen is, dat bij de onafhankelijkheid ruim de helft ervan gekozen heeft voor de britse nationaliteit, in plaats van burgers te worden van het land waar zij woonden.

Van deze situatie heeft president Amin nu gebruik gemaakt om het failliet van zijn regering te maskeren door een demagogische maatregel tegen de onpopulaire Aziaten, die de zondebok geworden zijn voor de economische en politieke moeilijkheden die hij niet kan oplossen. Op veel punten doet het hele geval denken aan de houding van Hitler tegenover de joden. De sociaal-economische situatie van de Aziaten in Oeganda lijkt sterk op die van de Joden in Centraal Europa, en Amin's opzweepen van een bestaand ressentiment tegen de Aziaten om meer fundamentele problemen te verbergen, verschilt in de grond niet veel van de techniek die Hitler ook gebruikt heeft. Wel mogen we de vergelijking niet te ver door trekken : gelukkig moeten we er Amin niet van beschuldigen een terreurorganisatie als de SS te hebben georganiseerd tegen de Aziaten. Wel bestaat het gevaar dat terreuracties nog zullen gebeuren, moesten de zaken zo erg uit de hand lopen als op het einde van dit artikel wordt gevreesd.

De maatregelen van Amin werden hoger reeds vermeld : de Aziaten met britse nationaliteit zijn gewoon het land uitgezet, samen met een aantal Oegandese Aziaten die hun staatsburgerschap verloren hebben op grond van allerlei pietluttige juridische voorwendsels. Tenslotte zijn degenen die mochten blijven verdreven uit hun winkels en werkplaatsen, en naar het platteland gestuurd, al weet niemand goed wat ze daar moeten doen, en evenmin welke Afrikanen in het kader van de "afrikanizatie" hun vroeger werk zullen overnemen. Gevolg van dit alles is dat op het ogenblik zowat de gehele handel, bankwezen, kleine industrie, hotels en dergelijke lam liggen, toeristen het land niet meer binnen mogen, en niemand weet waarop het allemaal zal uitdraaien. Een enorme economische crisis, gevolgd door een even enorme en mogelijk zeer bloedige, politieke crisis, zijn spijtig genoeg het meest waarschijnlijke wat we kunnen verwachten. Naast de moeilijkheden waar de Oegandezen vermoedelijk voorstaan tengevolge van deze affaire, zijn de ongemakjes

die Groot Britannië erdoor moet lijden, bijna het bespreken niet waard. Reeds gedurende verschillende jaren hadden heel wat britse Aziaten uit Oost-Afrika de stroom vervoegd van de kleurlingen, die op grond van hun brits staatsburgerschap waren uitgeweken naar Engeland. Niettegenstaande hun vroegere trouwe dienst aan Her Majesty's Empire waren ze daar echter niet welkom, en een paar jaar geleden had de huidige regering een wet doen aannemen waardoor het aantal kleurlingen dat per jaar het land binnenmocht, streng beperkt werd tot enkele duizenden.

Toen Amin zijn "revolutionaire" maatregel afkondigde, zat de regering Heath er dan ook flink mee verveeld. Eerst hebben ze geprobeerd met allerlei middelen de generaal onder druk te zetten, maar toen dat geen resultaat opleverde hebben ze toch niet gedurfd hun de toegang tot Engeland te weigeren. Voor de Oegandese Aziaten die hun staatsburgerschap verloren hadden, en dus nergens terecht konden, hebben ze zelfs links en rechts pleeglanden gezocht. Zo hebben Canada en Australië er enkele honderden in een gebaar van "europese solidariteit". Ook ons land heeft zijn goed hart en medemenselijkheid betoond door er een vijftigtal op te nemen, een gebaar dat in edelmoedigheid nog slechts overtroffen wordt door de aktie 11.11.11.

Hoe moeten we nu oordelen over heel dit komplekse geval? Het is juist dat er iets ongezonds steekt in de sociaal-ekonomische situatie van de meeste Oost-afrikaanse Aziaten. Maar het ongezonde ligt niet hierin dat het mensen zijn uit een ander land die het volk uitbuiten, maar in de uitbuiting zelf. Als de Indische uitbuiters vervangen worden door Afrikaanse - en de bedoelingen van Amin gaan duidelijk niet verder dan dat - zal er voor het overgrote deel van de bevolking

niets veranderen. Deze manier van "afrikanisering" brengt al even weinig aarde aan de dijk als die van Moboetoe, die er zich toe beperkt namen te veranderen, maar blijkbaar nog nooit gehoord heeft dat er zoiets als uitbuiting door buitenlandse monopolies bestaat.

Alleen is de aanpak van Moboetoe nog vrij onschuldig: het haalt wel niets uit, maar het schaadt ook niet veel. De maatregelen van zijn kollega Amin daarentegen zullen waarschijnlijk niets dan ellende veroorzaken, niet alleen voor zijn rechtstreekse slachtoffers de Aziaten, maar onrechtstreeks ook voor het gehele volk, dat slachtoffer zal zijn van het volledig vernielen van het ekonomisch systeem, zonder er iets anders voor in de plaats wordt gesteld. Amin heeft waarschijnlijk gehoopt erdoor een grote populaire steun te krijgen in zijn strijd tegen zijn politieke tegenstanders, de aanhangers van de in 1969 door een militaire staatsgreep afgezette min of meer linkse president Milton Obote, en misschien hoopte hij ook ermee de konflikten tussen de stammen te doen vergeten. Maar waarschijnlijk zal hij er alleen mee bereiken dat in de te verwachten ekonomische chaos het volk zich volledig tegen hem zal keren.

Wat er dan zal gebeuren is niet te voorzien. Een feit is wel dat er in augustus al een opstand is geweest van een militair garnizoen, en een inval van de volgelingen van Obote. Amin is er wel in geslaagd die opstand te onderdrukken, maar een herhaling ervan in het geval van volledige ekonomische chaos zou wel eens anders kunnen uitvallen. Of in het slechtste geval wordt het een massaal bloedbad, in de aard van wat onlangs gebeurd is in Boeroendi, ook al omdat Oeganda ook stammentegenstellingen kent die gelijken op die tussen Toetsis en Hoetoos. En een herhaling van wat daar gebeurd is, is toch maar een weinig aantrekkelijk vooruitzicht.

W. De Vlieghe.

STEUN VOOR VIETNAM.

Inzamelingen K.P. - Aalst	8000 fr.	Renée Mettrie - Mortsel	400 fr.	daaropvolgende dag ophalen.
Inzamelaktie door Jongerenclub "De Vliet" schalom en Kom. Partij Baasrode	4900 fr.	Inzamelaktie BUVV-Ninove		Te Dendermonde verkocht de K.J. op de Jaarmarkt de BUVV-Klever met roosje
J. Van Calsteren - Antwerpen	550 fr.	wijk Niepenveld	2470 fr.	terwijl vrienden in Wetteren een T.Dansant inrichten waarvan de opbrengst voor Vietnam.
BUVV-Deurne - Bevrijdingsfeesten (busje)	361,50 fr	wijk Pollarestraat	1360 fr.	En dat ieder rond zich met steunlijst ook een en ander kan doen word. voor meerdere vrienden aangetoond.
BUVV-Tongeren - steun en verkoop van roosjes	3300 fr.	vanwege een dokter	1000 fr.	We denken hier bv. aan de vriend die een bezoek bracht aan alle personaliteiten van zijn gemeente en... overal goed onthaald werd. Of die vrienden die onder leden van de organisatie waarvan ze lid is een aktie voerde.
BUVV-Oostende - roosjes	300 fr.	Het ontbreekt zeker niet aan mogelijkheden wanneer men initiatieven wil nemen om de solidariteitsakties met Vietnam te ontwikkelen.		Laat niet na ook in uw gewest allerhande initiatieven te nemen. Wacht niet naar anderen. Doe zelf wat.
Lijst Edmond - Gent	100 fr.	Maar het voorbeeld van Aalst, St. Niklaas en Ninove waar omslagen-akties in de wijken werden gevoerd kunnen zeker ook elders ingezet worden.		
Lijst A. De Smet-St. Denijs-Westrem	1510 fr.	Onze vrienden busten omslagen met een brief - ondertekent door vredesmilitanten die in de wijk wonen - en gingen deze de		
BUVV-Aalst :				
verkoop roosjes op Jaarmarkt vanwege de "Prinsengarde"	6500 fr.			
Lijst Van Eckel - Gent	500 fr.			
Lijst De Mulder - Gent	2460 fr.			
	275 fr.			

in het kort

OVERWINNING VAN DE SPD-FDP COALITIE IN BONN.

De kiezers in West Duitsland hebben op een massale wijze hen goedkeurig uitgedrukt voor de Oostpolitiek van de regering Brandt-Scheel.

De CDU-CSU oppositie van Barzel-Strauss die aan de vooravond van de verkiezingen op een brutale wijze verklaarde bij een overwinning de pas afgesloten akkoorden met de DDR niet te zullen goedkeuren werden door de kiezers in het ongelijk gesteld.

Wij geven hierbij de resultaten zoals ze werden bekend gemaakt :

Deelname aan de verkiezingen : 91,2 t.h.

	1972			1969		
	t.h.	!	zetels	t.h.	!	zetels
CDU-CSU	44,8	!	224	46,1	!	242(248 ^o)
SPD	45,3	!	230	42,7	!	224(222 ^o)
FDP	8,4	!	42	5,8	!	30(26 ^o)
DKP	0,3	!	-	0,6	!	-
NPD	0,6	!	-	4,3	!	-
Verscheidene	-	!	-	0,5	!	-

^o de cijfers tussen haakjes verwijzen naar de samenstelling van de fractie bij de ontbinding van het parlement

Het zal de lezers bekend zijn dat in de Bonds Republiek een minimum van 5 percent vereist is vooraleer in aanmerking te komen voor verkozenen.

IN VOORBEREIDING VAN DE KONFERENTIE VOOR EUROPESE VEILIGHEID EN SAMENWERKING.

Nu alle landen van Europa akkoord gaan (met uitzondering van Albanië) in te gaan op het voorstel voor de bijeenroeping van een Conferentie voor Europese Veiligheid en Samenwerking zijn, op voorstel van Finland, te Helsinki voorbereiden de besprekingen begonnen over het vaststellen van een dagorde voor deze conferentie.

Aan deze vergadering wordt deelgenomen door de Ambassadeurs van alle Europese landen (niet Albanië) de Verenigde Staten en Canada.

Men vermoedt dat deze besprekingen tot half januari zouden kunnen duren zodat in de loop van 1973 eindelijk de Conferentie voor Veiligheid en Samenwerking op het vlak van de regeringshoofden zou kunnen samengeroepen worden.

VOOR WANNEER DE ONDERTEKENING VAN HET VREDESAKKOORD VOOR VIETNAM?

Het blijkt dat Nixon, nu de presidentsverkiezingen voorbij zijn, steeds minder geneigd is om het vredesakkoord, dat hij nochtans beloofde op 31 oktober j.l. te ondertekenen te bekrachtigen.

Daar waar Kissinger aan de vooravond van de verkiezingen nog verklaarde dat voor de bevestiging van de akkoorden nog slechts een viertal uren moest onderhandeld worden stellen

we nu vast dat een aantal teksten van het negenpuntenprogramma opnieuw in vraag worden gesteld.

Volgens de Washington Post wil Kissinger terugkomen op drie punten van het door hem vroeger afgesloten akkoord, o.m. de terugtrekking van de Noord Vietnamese troepen; de verzoeningsraad samengesteld uit drie composanten en de belofte van Washington te helpen bij een spoedige vrijlating van de politieke gevangenen.

Het is opvallend dat juist deze punten reeds in oktober door Thieu werden betwist zodat men zich kan afvragen, de afhankelijkheid van Saigon tenoverstaan van de V.S. kennende of dit allemaal geen bij voorbaat opgezet spel is.

Kissinger, die nog vorige week verklaarde te Parijs met Le Duc To te zullen onderhandelen tot er een overeenkomst tot stand kwam, heeft zaterdag 25/10 de onderhandelingen voor één week opgeschort.

Het is duidelijk dat, zo het vredesakkoord voor het einde van december door Nixon niet ondertekend wordt, de kans van de vrede voor Vietnam aanzienlijk verminderd. Voor de vredeskrachten komt het er dus op aan de campagne voor de ondertekening van de akkoorden in sterke mate te doen toemen.

NIEUW SCHANDAAL IN AMERIKA.

Ongeveer 70 t.h. van de klandesteine Heroïne (een der meest schadelijke verdovingsmiddelen) is afkomstig uit Laos, Thailand en Birma.

Het doet al enkele tijd de ronde dat bepaalde Amerikaanse regeringskringen en in het bijzonder de C.I.A. (de Amerikaanse spionagediensten) deze klandestiene handel in verdovingsmiddelen, niet alleen beschermen, maar bevorderen en eraan meehelpen.

Nu is echter de bom ontploft. Een van de grootste uitgeverijfirma's van Amerika, "Harper and Row", heeft een boek uitgegeven, geschreven door Alfred Mac Coy, waarin de bewijzen worden geleverd van wat hierboven staat, maar ook dat diplomaten op allerlei manieren meehelpen aan de verspreiding van de verdovingsmiddelen.

De heroïne wordt naar alle delen van de wereld vervoerd, door middel van "Air America", een maatschappij die door de C.I.A. wordt gefinancierd.

De zuiveringsinstallaties (waar de grondstoffen tot zuivere heroïne worden omgewerkt) bevinden zich in grote mate vlak bij de bases en zelfs binnen de bases van het C.I.A. In het noorden van Laos.

President Thieu van Zuid-Vietnam en zijn handlangers, Generaal Ky, houden zich intens met de drugsmokkel bezig en verzamelen er fortuinen mee.

Bovenstaande gegevens werden bevestigd door voormalige leden, zelfs nog actieve van het C.I.A., evenals door missionarissen en betrouwbare personen uit de streken waar de zuiveringsstations zich bevinden.

Het is dus eens te meer bewezen tot welke lafhartige praktijken de spionnen van Nixon in staat zijn.

Tot slot een woord van Jan Wolkers (auteur) :

"Het gaat er niet om of wij een bevriend staatshoofd een moordenaar noemen. Het gaat erom of wij een moordenaar een bevriend staatshoofd kunnen noemen"

Mergan Rudy

BEDENKINGEN BIJ TWEE NATIONALE BETOGINGEN.

We zijn niet van het soort mensen die met de pretentie rondlopen het allemaal het best te weten, en iedereen de les te moeten lezen. We hebben nooit vermeend het monopolium te bezitten van het werk voor de vrede, ook niet wat Vietnam betreft. Onze inspanningen zijn er steeds op gericht een zo breed mogelijke samenwerking tot stand te brengen omdat wij geloven dat geen enkel persoon, geen enkele organisatie in de mogelijkheid is alléén de zo nodige resultaten af te dwingen. Organisaties en personen die met ons samenwerken weten bij ervaring dat het ook niet in onze aard ligt te trachten het laken naar onze kant te trekken.

De BUVV is voor ons geen doel op zich zelf, alleen een middel om het zo noodzakelijk doel "een rechtvaardige vrede", tot stand te brengen.

Onze eerste en enige bekommernis is steeds, voor om het even welke aktie, zo efficiënt mogelijk zijn.! Een zo breed mogelijk front te maken om de nodige politieke druk te kunnen uitoefenen, is steeds onze belangrijkste verzuchting.

Zo we ons verheugen in alle initiatieven die door wie ook, ten gunste van de volkeren in Vietnam genomen worden dan denken we niet onverschillig te kunnen blijven wanneer we vaststellen dat manifestaties die door sommige groepen worden ingericht uiteindelijk meer kwaad dan goed berokkenen aan de zaak van de volkeren van Indo China.

Dit lijkt ons o.m. het geval met de "zozegde" nationale betogingen die in de loop van de maand november te Antwerpen en Brussel doorgingen.

Waarom? Ondanks de mening van de meerderheid in de school van het vroegere Vlaams Aktie Komitee voor Vietnam, ondanks de mening van de meerderheid van het Nationaal Vietnam Komitee die vermeende de het in de gegeven omstandigheden niet-opportuun was nationale manifestaties in te richten omdat het om verschillende redenen niet mogelijk was een minstens even groot aantal mensen te mobiliseren dan in de vroegere nationale Vietnambetogingen hebben AMADA enerzijds en RAL anderzijds het nodig geacht "zozegde" nationale eenheidsbetogingen in te richten die alles behalve een succes werden.

We verheugen ons in deze mislukkingen niet. Verre van daar. We stellen alleen vast dat, wanneer in wat als nationale manifestaties wordt aangekondigd, slechts enkele honderden mensen opstappen - misschien een twintigste van vier of vijf jaar geleden, dit niet alleen zonder invloed is op de politieke leiding van ons land maar dit eveneens de Vietnam beweging in ons land tenoverstaan van de buitenwereld (de nog niet bewust openbare opinie isoleert. Men organiseert nu eenmaal geen nationale betogingen voor het plezier van sommigen die kost wat kost willen marcheren. Dit is evengoed een verschijnsel van zelfgenoegzaamheid als dit van de man die een vignet van 11.11.11. koopt om zijn geweten te sussen.

De verzuchting van sommigen om als aktie steeds en altijd vóór alles de "nationale betoging" te zien verwekt de indruk dat sommige groepen zich hoofdzakelijk als doel stellen zich in de kijker te plaatsen.

ENKELE UURTJES KOMEN BETOGEN IS GEMAKKELIJK. Het vergt echter heel wat meer inspanningen om die massa's te winnen die vandaag nog steeds onverschillig staan tegenover het lijden van het volk van Indo China, of die zich nog niet bewust zijn dat ook zij in deze aktie hun solidariteit kunnen en moeten betuigen.

We dachten dat het nodig was hierop de aandacht te vestigen. De zaak van de volkeren van Vietnam wordt met sectarisme niet gediend.

We hopen dat groepen en personen die aan hogergenoemde manifestaties hun steun verleenden hierover zullen willen nadenken.

SYNDIKALE POLITIEKE EN VREDESMILITANTEN DOEN BEROEP OP DE BELGISCHE REGERING OM TUSSEN TE KOMEN BIJ NIXON VOOR VREDE IN VIETNAM.

Oostende.

De gewestelijke sekretarissen van het ABVV, talrijke syndikale afgevaardigden uit de bedrijven, politieke verantwoordelijken en vredesmilitanten hebben aan de regering volgende oproep gericht :

"Wij, ondergetekenden, zijn van mening dat het vredesverdrag voor Vietnam zonder verder uitstel moet ondertekend worden en onmiddellijk de bombardementen stop gezet. We verzoeken derhalve de Belgische regering in die zin tussen te komen bij de regering van de Verenigde Staten van Amerika"

Onder de talrijke ondertekenaars citeren we : Vanderhispaile, Goethals, D'Haensens, Dewulf, Hennaert, Defever, Coene vakbondsekreterissen; A. Laridon - volksvertegenwoordiger; Montens en Defever - Provincieraadsleden; Van Hooren voorzitter BSP; De Smet - voorzitter K.P.; de syndikale afgevaardigden - Marcus, Heindrickx, Moureau, Velle, Van Hooren, Vandenberghé, Hubert, Vercken, Van Steenkiste, Montens, Vermeulen, Strubbe, Van Outrijve, Peere, Martinsen, Van Steenkiste, Vermeulen, Germonprez, e.a. Provost, Daghelet, Dewulf, Vandepitte Missiaan, Lauwereins - verantwoordelijken van de BUVV, Stroobandt - sekretaris van de Jong Socialisten, Grunewald - sekretaris van de Kom. Jeugd; en tal van andere verantwoordelijken van de BSP, K.P. en vredesmilitanten.

Gent.

In verschillende bedrijven werden, onder hogergenoemde tekst, eveneens handtekeningen ingezameld. Dit was onder meer het geval bij Vynckier - 99 handtekeningen; ACEC 58 handtekeningen.

OM OVER NA TE DENKEN...

Tijdens een vergadering van niet gouvernementale organisaties te Genève over de problemen van ontwapening werden door Prof. Emilianov enkele gegevens bekend gemaakt die zeker het nadenken waard zijn. Hier gaan ze dan :

- * Op de 3200 jaar geschiedenis van de mensheid waarvan we iets afweten waren er slechts 204 waarin een totale vrede heeft geheerst. Dus 2996 jaar gewapende conflicten voor 204 jaar totale vrede.
- * van 1820 tot 1859, een periode van amper 39 jaar, waren er niet minder dan 92 oorlogen. 800.000 mensen lieten daarbij het leven...
- * Van 1860 tot 1900 waren het er 106 militaire conflicten en het aantal doden 4.600.000.
- * Sedert het einde van de tweede wereldoorlog noteerde men reeds vijf en vijftig oorlogen en ... 265 revoluties.

**Wie zwijgt
is
medeplichtig**

**Doe ook iets
voor
Vietnam!**

Secon de manifestaties van de B.U.V.V.
een uitgever van "Vrede - vzw - Studie en informatiecentrum
voor Vredes en ontwikkelingsproblematiek"
Bogenstraat 136 - Gent

Afiches: 10 voor 50 fr. + 5 fr. verzendingskosten op P.C.R. 95 60 15 van Vrede v.z.w. - Gent.

BOEKENARSENAAL

HET BOEK DER KAMPEN door Ludo Vaneck

Een blijvend document van de misdaden der nazi's. De meest complete fotoverzameling die over de duitse concentratiekampen bestaat.

Vraag zonder verplichting een uitgebreide folder bij

BOEKENARSENAAL
Lamstraat, 14
9000 GENT
Tel. 09/25.62.57

Op super groot formaat tegen de uitzonderlijke prijs van 695 fr.

NIKKE - LIEWE DEYS - BAUNDT
 AMBAWET - BRANDHE - EEN
 - DUAL
 - VOORTRUKKEN
europa electronic
 - amstel - stockholm - west - utrecht
 - ostende - montre van laarst - leuven - b. b. - ophex

EUROPA - ELECTRONIC
geeft aan de lezers van "Vrede"
bij alle aankopen een speciale
korting.

BOEKHANDEL

DE FAKKEL

Pluimstraat 14, KORTRIJK
Tel. (056) 213.16

Men vindt er de NIEUWSTE BOEKEN
en GROTE KEUS JEUGDWERKEN

Korting voor rechthebbenden.

KUNSTHANDEL
GALERIJ "ELITE"

Tolhuislaan 157 - Gent

Enorme keus van reproducties

Schilderijen van oude en hedendaagse schilders
Eigen werkhuis voor alle soorten inlijstingen.
tel. 22.16.31

CORMAN

De "Topboekhandel"
ALLE UITGAVEN
Meer dan 300.000 "pocket"
boeken in 6 talen

Ravensteinstraat, 28-30
1000 Brussel
Tel. (02)11.67.29

Sociale Zetel :
Ad. Buylestraat 51
8400 Oostende
Tel. (059)727.24

Kustlaan 169 en
Strandstraat 9
8300 Het Zoute
Tel. (050)618.28

Het boek dat u
zoekt is er. Zo
niet CORMAN
zoekt en vindt.
M. CORMAN,
Oostende
Prk. 16.83.33

BOEKHANDEL

ULENSPIEGEL

Abdijstraat 147 Antwerpen (KIEL)
Tel. 03/37.94.18
Postchecknummer :

1074.24 (t.n.v. G. Vercammen)

leerboeken voor onderwijs
van elke graad - woordenboeken
encyclopedieën - technische en
wetenschappelijke werken -
reisgidsen - baankaarten
alle bestellingen in binnen- en buitenland

GAKKO s.v.

St.-Pietersnieuwstraat 107
9000 - Gent - tel. 23.27.88
OPEN : 08.30 - 18.30

DRUKKERIJ

* Offset en duplikator

Tijdschriften
Folders
Briefhoofden
Omslagen

UITGEVERIJ

Boeken
Affiches
Bindwerk
Drukkerij-
papier

Wetenschappelijke
& literaire
uitgaven
Posters

WINKEL

Kantoorartikelen
Papierwaren
Boeken, pockets
Schrijfmachines
Labojassen
Kranten

* Speciale voorwaarden voor verenigingen *

n lezend 5-9

vredesinitiatieven

- 15/10. - Parijs - Internationale Jeugdbetoging voor Vietnam met deelname van ongeveer 300 jongeren uit ons land.
- 26/10. - Antwerpen - voordracht met film Ingericht door de Kiel K.P.
- 26/10. - Mechelen - filmavond ingericht door het plaatselijk Vietnam Komitee samengesteld uit Jong Socialisten - CVP jongeren en Kommunistische Jeugd.
- 3/10. - Turnhout - filmavond over Vietnam ingericht door het Centrum voor Opvoeding en Cultuur en de Kommunistische Jeugd.
- 5/10. - Overpelt - dia-voorstelling en voordracht op initiatief van Wereldscholen.
- 6/10. Roeselare - voordracht door M.Tanret over het Nabije Oosten ingericht door Humanistisch Verbond - BUVV en vzw. Vrede.
- 8/10. - Oostende - militantenvergadering van de BUVV Oostende.
- 9.11. - Aalst - informatieavond van de nieuw opgerichte afdeling BUVV - Aalst. Inleiding door Paula Brughgraeve.
- 10.11. - Waregem - informatieavond door de aktiegroep Vietnam.
- 10.11. - Nevele - film en informatieavond over Vietnam met inleiding door Jo De Schuyter.
- 10.11. - Oostende - Teach-In over de gebeurtenissen in Indo-China met inleidingen door A. Laridon (BSP), Poncelet (K.P.), A.M. Lauwereins (BUVV) J. Temmerman (Vietnam-Komitee), Verbraekel (RAL).
- 11.11. - Aalst - Openlucht tentoonstelling op de Jaarmarkt te Aalst. Info-stand en verkoop van Roosjes voor Vietnam.
- 17.11. - Aartselaar - Voordracht en dia-avond in de Jeugdclub. Inleiding door Staf Schmidt.
- 17.11. - Antwerpen - Informatieavond over Vietnam ingericht door K.J.
- 17.11. - Harelbeke - Opening van de Internationale Geschenkenfoor met gelegenheidstoespraken door dhr. E. Glorieux - Voorzitter van de afdeling Harelbeke, de Schepen van Cultuur en dhr W. Weydts - namens het Nat. Komitee van de BUVV.
- 18.11. - Aalst - Filmavond en voordracht door Jo De Schuyter ingericht door de Mikis Theodorakisclub.
- 24.11. - Oostende - Opening Geschenkenfoor met gelegenheidstoespraken door Dries Van de Velde - Voorzitter van de Kulturele Raad en Leo Madelein namens de BUVV - Oostende.

VREDEFONDS

Voor aankoop fotokopieerapparaat

Pol Wagemans - Gent	:	300 fr.
D.V. - Isegem	:	20 fr.
Dries Van de Velde-Oostende	:	100 fr.

Totaal	:	420 fr.
vorige lijst	:	2320 fr.

		2740 fr.

Hartelijk dank !
Overschrijvingen kunnen gedaan worden op Prk. 95.60.15 van Vrede vzw. - Gent.

Het is hoog tijd !
Bestel ons nog vandaag uw wenskaarten voor 1973.
Bestellingen door overschrijving op Prk. 10.11 2.88 van de BUVV - Vlaams Komitee - Gent.

DENK ER EVEN AAN...
U kunt aan vrienden en familieleden ook een abonnement op "VREDE" als eindejaarsgeschenk aanbieden...

Openlucht tentoonstelling en info-stand op de jaarmarkt te Aalst.
25 vrienden verleenden aan deze Vietnam-aktie - waarbij voor 6.500 fr. "roosjes" verkocht werden - hun medewerking.